UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

S ante A

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Tum vero Antonius pro foribus corruens vſqꝫ ad ſextam vel eo amplius horã aditum precabatᷣ. Diruo varie ruo. Teren. in adel. Hãc in horto maceriã iube dirui. Li. li. j. Jã fragor tectoꝝ que diruebantᷣ vltimis vrbis partibꝰ audiebatᷣ. Eruo. irruo obruo. ⁊ ſubruo. Sciendũ eſt qꝺ ruo cũ ſit neutrũ inuenitᷣ hr̃e ſignificationẽ actiuã. Vir. Et ruit atram ad celum picea craſſus caligine nubẽ. ex quo etiã eruo diruo. ⁊ obruo actiua ſunt. Et omnia habẽt penul. ſupini cor.

Ruina: caſus excidiũqꝫ dr̃. Nã vt inq̃t Hiero. Ruina eſt cũ parietes domoꝝ diruunt. Hinc Ruinoſus. a. ſum. quod eſt ruinis plenum hoc eſt caſurum. Aug. li. j. cõ. Anguſta eſt domꝰ anime mee quo venias ad eam dilatetur abſte. Ruinoſa eſt refice eam. ⁊ ruina pro tonitru.

Rupes: ſunt ꝑrupte ꝑtes terre ꝑpter altitudinẽ ac ꝓcliuitatem in acceſſe ꝙ veluti abrupte ſint. a rumpendo dicte: quales ſunt que in torrẽtibus fiunt. Unde fluminũ quoqꝫ altiores atqꝫ in acceſſe ripe rupes dñr. Nam ripe plane ſunt. quas Vlpi. diffinit eſſe que flumen continent naturalẽ curſus ſui rigorem continẽs. rupes proprie de montibus dicuntur.

Rurſus ⁊ rurſum. aduerbium ſig̃t retro verſum. Teren. in ecy. Tace trepidari ſentio ⁊ curſari rurſum prſus. Do. Rurſum ꝓprie retro ante ſignificat. ſicut dicimus ſurſum: deorſum. intro foras. hac illac. Qñqꝫ ponitᷣ rurſus pro ꝯ̃rio. Virgi. Haud rurſum enodes trunci reſecantur.

Rus: locus ex̃ vrbẽ vbi agri ſunt ⁊ ville dcñ ꝙ in agris quotquot ãnis rurſus eadẽ fiãt. i. colantᷣ. vt rurſus capiatᷣ fructꝰ

Ruralis ⁊ hoc rurale qꝺ ad rus pertinet. Amb. li. de paradiſo. Et q̃uis paradiſus opibꝰ ruralibus nõ egeret. tñ in ꝑadiſo ſpeciẽ laboris ſuſcepit. ruralibꝰ autẽ diis mercurio: panniqꝫ ſacrificabãt placentas: ⁊ vinũ. vñ leonides in epigrãmatis.
αὐλία καὶ νυμφαι ὢμ ἱερος παγος αἰθυποπε πρηπιδακες ηουδασι μ γείτονε δυσα πιτυς και αυτε πραγ λωχὶμ ἀνη λοφοε μαιαδος ερμα ος τετον αἰγιβοτην παν κατεχεις σκοπελον ι λαοι τα ψαισα τοτε σκυφος εμπλεον οινις δεξασαι ακιδεω δωρα νεοπτολεμου.

Rureſtris ⁊ hoc rureſtre. quod eſt ruris. Apul. Rureſtri vocabulo vulgus indoctum roſas laureas appellat.

Ruro. as. ſcꝺm rus facio. Plau. in cap. Dum ruri rurant hoies dicitur ⁊ ruror deponens. Var. Dum in agro ſtudioſius ruror triptolemum ſculponeatum bigas ſequi cornutas.

Ruſticor ruri dego. Ply. Cum ſimul eſtate ruſtica remur. Ci. Tironi. Liceat modo ruſticari.

Ruſticus. a. um. pe. cor. idez quod rureſtris: vt domus ruſtica. Qñqꝫ ruſticus dr̃ moribus ⁊ vita incultus: quaſi ſemibarbarus. Unde veteres ruſtice pro barbare vſurpabant. Eſt etiam ruſticus nomen viri proprium.

Ruſtica: auis perdici ſimilis niſi ꝙ roſtrũ longius habꝫ. Mar. ruſtica ſum perdix quid refert ſi ſapor idem carior eſt ꝑdix. ſic ſapit illa magis.

Ruſticanus. a. um. idem quod ruſticus. Ambr. Cultu ruſticani laboris acquiritur.

Ruſticarius. a. um. qꝺ ad rus pertinet. Unde falces ruſticarias dicimus. Vide in dictione ſyluaticus.

Ruſticatim aduerbium pro ruſtice. Pompo. Ego ruſticatim tangam. vrbanatim neſcio.

Ruſticitas vrbanitati ꝯ̃ria eſt. Eſt autẽ vrbanitas qua ſignificamus proprium quẽdam geſtum vrbis. ⁊ ſumptã ex ꝯuerſatione doctoꝝ tacitaꝫ eruditionẽ. ponitur qñqꝫ pro inepta ⁊ timida verecũdia. Ouid. Et ſi ruſticitas non vetat ipſa rogat. Ci. deterruit me pudor quidam ſubruſticus.

Ruſcũ. Ser. ruſcum virgultũ eſt vnde vites ligantᷣ q̃dam accipiũt pro frutice ex quo nũc ſcope fiunt. q̃ folia hꝫ myrto ſimilia ſed acutiora ⁊ rigidiora. Vir. li. ij. Ge. Necnõ ẽt aſpera ruſciuimina per ſyluã. Alij ꝑ theca in qua includitᷣ ſemen aſparagi. Col. Et ſcyla thyrſuto ſepe nũc horrida ruſco.

Ruſpor. aris. ſepe ſeu diligenter ſcutor. Actius. Vacãtes ruſpãtur ſyluas. Proprie vero ruſpari dñr galline hoc eſt ſcalpere. Hinc cõponitur Corruſpor pro cõquiro Plautus. Corruſpare tua conſilia in pectore.

Ruta herba a ruendo. i. eruẽdo dicta. ꝙ vna ex oibꝰ herbis ꝑꝑ multiplices eius vſus maxime eruatᷣ. Peculiaris eſt illi auctoritas ꝑpter venena q̃bus remediũ exhibet ꝑñtaneũ. Unde ⁊ muſtelle ꝯ̃ ſerpentes dimicature ruta ſe muniũt. Hinc rutaceus. a. um. ⁊ rutatus. a. um. quod ex ruta materiatũ eſt. Ply. inuenio muſtum rutatum populo datum.

Ruto. as. frequentatiuum eſt verbi. ruo. is.

Rutabulum ꝓprie inſtr̃m. quo ruſtici vtuntur in proruendo igne panis coquendi gratia. Feſtus auctor Hodieqꝫ id nomen cuſtoditur apud nos.

Rutrum quo quid eruitur. a ruendo. Nã ſicut aratum aratrũ. ſic rutum rutrum facit. Idem Feſtus. rutrũ inquit tenentis iuuenis effigies in capitolio ephebi fuit more grecoꝝ arenã eruentis exercitationis gratia. quod ſignũ deportauit ex bithynnia romam pompeius bithynnicus.

Rutilo. as. pe. cor. ſplendeo. Unde dicimus aurum rutilare. rutilum aũt ruſum qꝺ hꝫ aliq̃d nigrioris. cuius coloris ſtudio ſe mulieres rutilie dicte ſunt. Et veſtes rutile. que ⁊ hyacinthine. ⁊ hiſgine ab hiſge herba vocantᷣ. Hinc componitur. Irrutilo qꝺ eſt valde rutilo. Amb. li. hexa. Irrutiles igitᷣ lꝫ o homo: aut ſplẽdore nobilitatis. aut faſtigio ꝑtãtis aut fulgore virtutis ſemper tibi ſpina proxima eſt.

Rutuli. pe. cor. populi italici non longe ab vrbe roma vbi ardea oppidum eſt.

Rutupinum. pe. pro. promontorium britannie. Luc. li. vj. Aut vaga cum thetis rutupinaue littora feruẽt vnde caledonios neſcit turbata britannos.

Rutheni populi gallie non longe ab auerna ⁊ ſantonibus.

Littera ſemiuocalis que ſi añcedat. m. vel. p. vl'. t. in ſimplicibꝰ dictiõibꝰ: eiuſdẽ ẽ ſyllabe vt coſmꝰ. Proſp. teſtis i cõpoſitis ꝟo aliud eſt. nã aruſpex teſte. Quintiliano. q: ps eius poſterior a ſpectãdo eſt ẽtie dabimꝰ. Abſtemius ꝟo q: ex abſtinẽtia temeti ꝯpoſita vox ꝑme relinquetur. Tranſit qñqꝫ. s. in m. vt rurſum prorurſus diminuo. ꝑ diſminuo. In n. vt ſanguis ſanguinis. in. r. vt flos floris.

Saba. ciuitas regia ethiopie inq̃t Joſephus. quã poſtea Cambyſes a ſororis ſue noie Meroen denoiauit. Hãc Nilus circũdans inexpugnabilem reddebat. Dicta ſaba ἀπο του σεβειν. qꝺ eſt ſacrificare. q: thus mittit quo in ſacrificijs vtũtur. Sunt qui dicãt ſaba arabum lingua myſteriũ ſignificari. Hie. ꝟo conuerſionẽ ſonare autumat. Hinc ſabeus. a. um.

Sabei populi felicis Arabie dictiſſimi ſyluarum fertilitate odori fera. Hos Joſephus li. j. a ſaba Cuſi filio qui a Cham ortus fuit dictos affirmat.

Sabath: nomen ꝓprium a quo ſabatheni nominantᷣ qui a grecis yſtabari dicuntur vt Joſephus inquit.

Sabate. lacus eſt. vnde fit ſabatinus ſabatina ſabatinum. Col. lib. ix. Inde velinus. inde ẽt ſabatinus. Item Volſinenſis ⁊ Ciminus lupos: aurataſqꝫ procreauerunt.

Sabbatũ hebraica lĩgua dies quietis dr̃. Et ſabath grece: latine quies. Et eſt ſeptimus dies quo req̃euit deus ab opibꝰ ſuis. Prima ſabbati. dr̃ ꝑmus dies quẽ dñicum ẽt noiamus. Secũda ſabbati. ſecũdus dies. Tertia ſabbati. tertiꝰ dies. Quarta ſabbati. quartus dies. Quinta ſabbati. quintus dies. Sexta ſabbati. ſextus dies. a die dñico. Et ipſum ſabbatũ. ſeptimus dies. Quod etiã nomen ab hebreis ſicut Joſephus refert ſeptimana dr̃. Hãc ethnici idoloꝝ ⁊ elementorũ noibus appellant vt ſcꝺa ſabbati a luna ſit. Tertia a Marte: Quarta a Mercurio. Quinta a Joue. Sexta a Venere.

Sabbatizare ẽ ſabbatũ obſuare. Hie. in Leui. Qñ fueritis i terra hoſtili: ſabbatizabit. ⁊ req̃eſcet i ſabbatis ſolitudinis ſue.

Sabbatarius. qui diem ſabbati ſeruat. Unde illud ꝙ ieiunia ſabbatariorum.

Sabbatiſmus. vocatio facta poſt labores.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

Sabe. Syrorum lingua menſis februarius dicitur.

Sabaoth: numeri pluralis ꝛ gn̄is feminini īterp̄taꝫ militiaꝝ vel exercituū ſiue virtutū. Vn̄ dn̄s ſabaoth inquit Hiero.

Sabulum. arena groſſior. Hinc ſabuloſus. ſabuloſa ſabuloſuꝫ Col. li. v. de caſtanea. Pullā terram ꝛ reſolutam deſiderat: ſabulonem humidum vel refractum tophum nō reſpuit.

Sablo. ſablonis. idem qđ ſabulum. Amb. lib. hexa. Infirmiſſimo ita oīum vilis ſablonis puluere vis maris intempeſtas cohibeꝫ: ꝛ velut habenis quibuſdā cęleſtis imperij p̄ſcripto ſibi fine reuocaꝫ. violentiq; ęquoris motus in ſeſe frangitur: atq; in reductus fines ſuos ſcinditur.

Saburra lꝫ ſm̄ Priſcia. gemino. bb. ſcribaꝫ. apud Virgiliuꝫ tn̄ eius prima corripiꝫ. vt Cymbę inſtabiles fluctu iactante ſaburram tollūt. Eſt aūt ſaburra ꝓprie nauium. ex quacunq; mā: ſed ſabulū fere ſiḡt quo naues onerari ſolēt vſq; ad certam menſuram quo ſtabiliores ſint.

Saburrare ſiue ſuburrare. eſt ſategere in ſabulo ac merſare: vt puluerare in puluere. Ply. lib. xviij. Echinni affligentes ſeſe aut arena ſaburrātis tempeſtatis ſigna ſunt ſolinus. Grues volaturę arenas deuorant: ſublatiſq; lapillis ad moderatā grauitatem ſaburranꝫ. Nam Saburra vrbis regio ꝛ Suburrana tribus quā veteres per. c. noſtri per. b. ſcribebant. Hoc eſt ſuccirram. nō ſuburram: q2 vt verius Flaccus ait a pago ſuccuſano dicerenꝫ vel a ſtatiuo p̄ſidio quod ſolitum ſit eſquilijs ſuccurre Sabinijs infeſtantibus.

Sabini. populi ſunt in quarta italię regione. nō ꝓcul a Roma a religione ꝛ cultu deorū cognominati q̄ſi Sebini ατωοτου ςεβειν. Syrius vero a ſabo auctore gentis ſabinos dici putat. qui lib. viij. ait. Ductorē gentis pars laudes ore ferebant Sabe tuas qui de patrio cognomine primus dixiſti populos magna diciōe ſabinos. Hos plynius apeninis iugis vallatos vtrinq; ſcribit. Stra. ſabinos ait anguſtum incolere agrum in longitudinē protenſum a Tyberi vſq; nomentuꝫ oppidum ſtad. mille vſq; ad veſtinos.

Sabellus. ſabella. ſabellum. deriuatū nomen a Sabinus. Sunt aūt ſabelli populi a ſabinis orti qui incolūt mōtes qui ſunt inter ſabinos ꝛ marſos. De hīs. Virg. li. ij. geo. Hęc genus acre virum marſos pubēq; ſabellam.

Sacarum regio: vt Ptole. inq̄t eſt in aſia vltra mare caſpium Sogdianis cōtermina: in qua nec vrbes: nec vicos eē teſtatur: ſed in colle eius regionis nemora ꝛ ſpecus habitāt ſagittandi arte peritiſſimi. Qui olim bactrianā prouinciam occupauere ꝛ optimam armenię regionem adepti ſunt: vt lib. xj. Stra. refert atq; vſq; ad cappadocas ꝓceſſerunt. Sed cū ex ſpolijs feſta celebrarēt perſaꝝ impatores eos noctu ad orti funditus deleuere. Hos quidā ſacaſſanos vocant.

Sacaſſani. Vide in dictione. Sacarum.

Saccharꝝ. pe. cor. dr̄ mel in harūdinib⁹ collectū gūmi mō candidū ac fragile. Naſciꝫ in Arabia. India. Creta. Italia ꝛ Sicilia. Vn̄ Oxyſaccharon potionis gn̄s ex ſaccharo ꝛ aceto.

Sacondion genus gemmę coloris hyacinthini.

Sacrū nomē ſubſtātiuū dr̄ oē qđ deoꝝ habeꝫ. Vn̄ Virg. quoties ſacrū noīat additionē fere deoꝝ facit. Sacra dionę matri diuiſq; ferebā. Idē ſacra Ioui ſtygio q̄ recte incępta parabā. Poniꝫ. n. ꝓ ſacrificio. Macro. in ſatur. Sacra celebritas eſt cū ſacrificijs offerunꝫ: vel cū dies diuinis celebrātur epulatiōib⁹: vel cū ludi in honorē agunꝫ deoꝝ. vel cū ferię obſeruanꝫ. Itē ſacrū dr̄ templum. Paul. Sunt aūt ſacrilegi qui publica ſacra cōpilarint. At qui priuata ſacra vel edicculas incuſtoditas tentauerint amplius q̄ꝫ fures: minus q̄ꝫ ſacrilegi merenꝫ. Et ſacrū đr magicum quoddā ad cōpeſcendas detrahentiū linguas. Oui. li. ij. faſ. Ecce anus in medijs reſidens annoſa puellis: ſacra facit facite: nec tn̄ ipſa tacet.

Sacer. a. um. idē qđ venerabile. Vir. Extulit os ſacrū cęlo. Capiꝫ nōnunq̄ꝫ ꝓ execrādo ſceleſto: vt Idē. Quid non mortalia pectora cogis auri ſacra fames? Et antiq̄tus hō ſacer dicebaꝫ quē populus ob maleficiū iudicaſſet. neq; fas erat eū moliri. Et ſi q̄s eū occidiſſet parricidij non dānabaꝫ ex quo oīs homo malus atq; improb⁹ ſacer appellari ſolet. Hora. Inteſtabilis ꝛ ſacer eſto. Sacer locus. locus conſecratus.

Sacer mons. trans Anienem fluuium vltra tertium milliariuꝫ appellatur: qui Ioui fuerat conſecratus. Vel mons in finibus Galatię aurum ferens.

Sacer ignis. morbus cuius multa ſunt genera: quę apud Plynium habenꝫ. Col. li. viij. Eſt ēt inſanabilis ſacer ignis quā puſulā vocant paſtores. Ea niſi compeſciꝫ intra primā pecudem que tali malo correpta eſt vniuerſum gregem cōtagione ꝓſternit. Sic quidē nec medicamentoꝝ nec ferri remedia patitur. Nam pene ad oēm tactum excandeſcit.

Sacer morbus appellatur Comitialis ꝙ Hercules eum paſſus fuerit ex gręcis nunc gallicum dubito.

Sacra via in vrbe Roma vocitata eſt: ꝙ in ea fędus ictū ſit inter Romulum ꝛ Tacium. Hac triumphantes in capitolium ibant. Tendebat autem a regia vſq; in arcem. Hanc Hora. in car. ſacrum oliuum nuncupauit.

Sacra certamina gręcię quattuor a Tacito ludicra vocātur. In his morem fuiſſe. vt patres ꝛ patrię vincētium pręconis voce nominarentur.

Sacrum ꝓmontoriū. qđ nūc appellant caput ſancti Vincentij.

Sacro. as. deo dedico. ꝛ ſacrū facio. Augu. li. ij. ci. dei. Quę romi numina parti peregina receperūt: partim ſua ꝓpria ſacrauerūt. Ply. li. xxxvj. Eiuſdē remanet ꝛ alius centū cubitorum quē poſt cęcitatē viſu reddito ex oraculo ſoli ſacrauit. Huius cōpoſita ſunt conſecro eiuſdē ſignificati. De ſecro. ex ſacro ꝓphanū facio: ꝛ qđ vulgo dr̄. Degrado. Plau. Deſecrare eū prius opꝫ ne manus cōtaminē. obſecro. Reſecro. religione abſoluo. Plau. Reſecro mr̄ qđ dudū obſecraueram. Proſecro. diu ſacrificiū facio. Lactā. li. iiij. Quod cū intelligerent haruſpices inſtigātibus hiſdē dęmonijs q̄bus conſecrant cōquerentes ꝓphanos hoīes ſacris intereſſe adegerūt principes ſuos in furorem. Et hęc oīa habent pe. cor.

Sacellum diminutiuum. a ſacrum ꝛ ſignificat locū paruuꝫ deo ſacratum cum ara. Trebatius iureconſul. ſcribit ſacellum compoſitum verbum quaſi ſacra cella.

Sacrarium: locus ſacer in tēplo ꝛ in quo ſacra reponunꝫ. Vnde a Cicerone ſacrariū bonę deę noīaꝫ. Seneca li. v. q̄ſtionū. Arcana illa reꝝ naturę ſacra nō ꝓmiſcue ꝛ oīb⁹ patēt reducta ꝛ in interiori ſunt clauſa ſacrario. Aegeſippus lib. v. ſcribit ſacrariū tēpli hieroſolymoꝝ fuiſſe ꝓphanatū a gentibus quo ſolus ſemel in anno princeps ſacerdotū ſolebat intrare nō ſine ſanguine. Quid interſit inter ſacrū locū ꝛ ſacrarium. oſtēdit Vlp. inquiens. Sacer locus eſt cōſecratus. ſacrarium in quo ſacra reponunꝫ. Sue. tn̄ de Aug. non tā pro ſacroꝝ repoſitorio q̄ꝫ pro ſacello locoq; ſacrato ſūpſit. Natus eſt inquit Auguſtus ad capita bubula vbi nūc ſacrariuꝫ habet aliquāto poſtq̄ꝫ exceſſi conſtitutum.

Sacratę leges: quibus ſancitum erat vt ſi quis aduerſus eas feciſſet ſacer alicui deoꝝ cum familia pecuniaq; eſſet.

Sacres porci appellabanꝫ. qm̄ puri eſſent ad ſacrificiū vt īmolarenꝫ cū depulſi ſunt a māma qui a partu decimo die habētur puri: ꝛ ab eo appellanꝫ ab antiq̄s ſacres: ꝙ tū ad ſacrificia idonei p̄mū dn̄r. Plau. ī męne. Quāti h̄ porci ſūt ſacres

Sacramētū đr qđ iuſiurādi ſacratione interpoſita geriꝫ. Et ſacramentū quo milites ſcribēdi a ſacerdotibus adigebantur: nec p̄us militare aut poſtq̄ꝫ eo abſoluti eſſent in hoſtem pugnare poterāt. Varro de lingua latina. Sacramētuꝫ a ſacro qui petebat ꝛ q̄ inficiebaꝫ vterq; q̄ngenta ęris ad pontificē deponebat. De alijs itē rebus alio certo numero qui iudicio vicerat ſuū ſacr̄m a ſacro auferebat: victi ad ęrariū redibāt. Ex q̄bus verbis cōſtat ꝙ ſacr̄m alia q̄ꝫ dei inuocatiōis quę per iuſiurādū ſit obligatio rerū erat Ser. de ſacramēto militari ſic ſcribit. legitima militia erat coꝝ qui ſinguli iurabant pro repub. ſe eſſe facturos nec diſcedebāt niſi cōpletis ſtipendijs ꝛ ſacr̄m vocabaꝫ. Vege. de re militari. li. ij. Milites iurare ſolēt. Et ideo militię ſacramenta dicūtur. Iurāt autem ſe oīa ſtrenue facturos quę pręceperit impator: nunq̄ꝫ deſerturos militiā pro romana repub. Hinc milites a Iuue. ſacramenta dicuntur illo verſu. Pręmia nunc alia atq;

emolumenta notemus ſacramentoꝝ. Sue. in Ceſa. Sanxit ne quis ciuis maioꝛ viginti annis. minoꝛue decē. qui ſacramento non tenereť plus triennio continuo italia abeſſet.

Sacro ſanctum dicebať quod iureiurando interpoſito erat inſtitutum: vt qui violaſſet moꝛte pęnas penderet.

Sacrifico. ſacrificas ſacrum facio. Interdum veniam peto. Lito vero veniam impetro. Plau. in pe. Si hercle iſtuc vnq̄ꝫ factum eſt. tum me Juppiter faciat vt ſemꝑ ſacrificem: neqꝫ vnq̄ꝫ litem. Confunduntur tamen quandoqꝫ.

Sacrificiculus. rex ſacroꝛum.

Sacrilegus. pe. coꝛ. q̄ ſacra aut de loco ſacro legit. i. furať. Nam legere q̄nqꝫ furari ſig̃t. Et ſacrilegiū ipſum ſacroꝝ furtum.

Sacriſcrinius. dictio compoſita ex recto ⁊ obliquo. Sacrę. n. dicuntur epiſtolę imperiales. ⁊ is d̄r qui p̄eſt regalibꝰ epiſtolis: vel cuſtos libꝛoꝝ. Qui etiam a cōmentarijs dicitur.

Sacerdos q̄ deo dicatꝰ ē ad ſacrificia faciēda a ſacri dictꝰ. Apō Rōanos varia erāt ſacerdotū gn̄a. Flamines. Diales. Martiales. Quirinales. Salij pōtifices minoꝛes pōtifices maximi r̄ges ſacroꝝ ſacrificuli: ⁊ galli q̄ Cybelles ſacra faciebāt.

Sacerdotū mō ſacerdotis dignitatē ſig̃t: vt ē illud. Fungi ſacerdotio. Mō ſacerdotis ꝓuētū. Nā apud gētiles ea ſacerdotia fuerūt: q̄lia nos xp̄iani ꝓpꝛioꝛi vocabulo bn̄ficia appellamus. Vn̄ Liui. li. ix. Gens potitia cuiꝰ ad arā Hercul̄ familiare ſacerdotiū erat. Sacerdotiū aūt ſic̄ ⁊ bn̄ficioꝝ duo fuerūt gn̄a. Vnū q̄ꝺ ſacris eēt addictū locis q̄ reip. aut p̄ncipuꝫ aut pōtificū collegij collatiōis eſſent. Alteꝝ q̄ꝺ ędis aut ſacelli iuris eēt a p̄ref amilias ea rōne erecti dedicatiq́ꝫ: vt ⁊ ſacroꝝ cura ⁊ fructuū ipſiꝰ ſacerdotij ꝑceptio ad ſolā gētem familiāq́ꝫ ſuā ꝑpetuis ſucceſſiōibꝰ ↄ̄uolureť. Quę ſacerdotia priſcis gentilicia bn̄ficia a n̄ris iuris patronatus appellata ſunt. Coꝛ. Taci. de Othone. At recēs ab exilio reuerſos adoleſcētes auitis ⁊ paternis ſacerdotijs in ſolatium repoſuit.

Sacerani dicti fuerunt reate oꝛti q̄ ex ſeptimontio ligures ſiculoſq́ꝫ eiecerunt. Sic appellati ꝙ iure ſacro nati fuiſſent.

Sacconia. ę. quidā pꝛo territoꝛia accipiunt ſeu ꝓ paniculo terſoꝛio. Vic. li. ix. Aurum ad ſacconiā appendit redēptoꝛis opꝰ manu factū ſubtiliter regi appꝛobauit. Nā ſacconia. hoc eſt tela tegebantur vt poſſet inhęrere pictura.

Saccus. culeus ēſt: vt illud in Jona. Oēs induti ſunt ſaccis. Dictus vt quidā volunt a ſago q̄ꝺ eſt genus veſtis eq̄liter latę ex ꝑte ſuperioꝛe ⁊ inferioꝛe. Hinc Sacculus ⁊ ſacellus diminutiua quibus ſignificanť marſupia: Aſco. Sacci ſacculi ⁊ ſacelli. Saccus frumentarius: quo frumentum geriť. Saccus vinarius quo vini fęces colantur.

Saccaria. ę. ſaccoꝛum mercatura. Apul. li. j. de aſi. Saccariaꝫ faciens merebam.

Saccellare eſt vinum ſaccis perfuſum coꝛrigere.

Sęculum a ſequēdo ſe. eo ꝙ ſequať atqꝫ in ſe reuoluať. Var. a ſene deriuat qꝛ reꝫ ꝓductiſſimā deſignabat placuit antiq̄s ſignificationis cā pꝛimā ſyllabā ꝓducere ⁊ per diph. ſcribere. Eſt aūt ꝓpꝛie ſęculū ſpaciū cētū annos. Vn̄ carmē ſęculare Horatij d̄r in quo tractať de ſacrificijs q̄ fiebāt de cēteſimo in centeſimū annū. Hoc oñdit Liui. lib. ab vꝛbe cōdita: qꝛ dicit Pōpiliū ante Pythagorā ducētis ferme ānis fuiſſe. Vn̄ Li. Ex quo ēt q̄dā Numā pōpiliū regē noſtrū fuiſſe pythagoꝛeū ferrūt q̄ annis ꝑmultis ante fuit q̄ꝫ ipſe Pythagoras. Quo ēt maioꝛ vir habēdus eſt illā ſapiētiā ↄſtituendę ciuitatis duobꝰ ꝓpe ſęculis ante cognouit q̄ꝫ eā gręci natā eſſe ſenſerūt. Sunt ēt qua ſęculū. xxx. an. tp̄s exiſtimēt: vt curſus eſt. Saturni. Alij mille annos ſęculū habere putant. Poetę frequēter ꝓ tp̄e vſurpāt: ſicut in hymnis ſacris caniť

Sępe aduerbiū ſig̃t frequēter: recipitq́ꝫ diph. vt differat a ſępe ablt̄ō nois ſepes. Aliq̄n oꝛnatus cā iungiť numero ⁊ fit vna dictio ſępe numero. Inueniť ſępiſſimus ſuplatiuū nomen a ſępe foꝛmatū. Hier. ad euſto. Sępiſſimo rogatu o v̄go Chriſti Euſtochiū a me tua depoſcit charitas. vt tibi notū faciaꝫ vnde Petri ap̄li in k̄l'is Auguſti que celebꝛatur feſtiuitas initium habuerit. Hinc etiā fit compoſitum Perſępe.

Sęuus durus. hoꝛridus. Virg. Cum ſcęuo e ſcopulo multa vix arte reuulſus. Per trāſlationē mō ꝓ inimico crudeliq́ꝫ poniť. Idem Sęuę memoꝛē Junonis ob iram. Q̄nq́ꝫ ꝓ foꝛti vt ſęuus vbi ęacidę telo iacet hectoꝛ. Q̄nqꝫ pꝛo irato: vt ⁊ ſęuum ambobus achillem. Quādoqꝫ pꝛo magno. Idem de Aenea pio. Maternis ſęuus in armis.

Sęuitia. ⁊ ſęuitudo crudelitas. Plau. Vincula virgę molę. ſęuitudo mala fit peioꝛ.

Sęuio. is. ſęuiui ⁊ ſęuij ſęuituꝫ. Iraſcoꝛ. Pacu. Quid cōmerui: Quid in me ſęuis p̄r: Aliq̄n ſęuire eſt foꝛtiter facere. Mar. Belliger inuictis q̄ꝺ Mars tibi ſęuit in armis. Aliquādo immanitatē exercere Li. Cuꝫ poſt victoꝛiā quoqꝫ in hoſtes ſęuiret. Huius cōpoſita ſunt Deſęuio q̄ꝺ eſt valde crudelitatē exerceo. Hier. in ꝓlo. li. x. Latrātes canes qui aduerſus me rabido oꝛe deſęuiunt. Cōſęuio ſimul ſęuio: Aug. li. i. ci. dei. Tantus itaqꝫ huius vite cōtēptoꝛ regulus cōſęuientibꝰ hoſtibus per quaſlibet pęnas eam finire q̄ꝫ ſe ipſe perimere maluit. Obſęuio. contra ſęuio. Plau. in epi. Quis es qui per voluptatem in mea ęrūna obſęuiſti grauiter.

Saga. mulier pꝛudēs verſuta. Itē perita ſacroꝝ ⁊ diuina. Vnde p̄ſagia pręduiinatiōes mētis. Ci. li. j. de diui. Neqꝫ. n. temere illud verbū ↄſuetudo appꝛobaſſet ſi ea res nulla eē omino. pręſagibat animus me ire fruſtra cū exirem domo. Et ſaga d̄r mulier ad libidinē viroꝝ indagatrix. Et hꝫ pꝛimā pꝛoductā. Mar. exoꝛat noctes dū mihi ſaga tuas. Acron. Saga dicta eſt venefica ꝙ ſatis agat ⁊ ea eſt quę carminibus ⁊ hęrbis mala hoibus dicebať vel arcere vel impellere. Hoꝛatius. Quę ſaga q̄s eſt ſoluere theſſalis magus venenis.

Sagax gn̄is oīs acutꝰ ſolers ⁊ hꝫ pꝛimā coꝛreptaꝫ. Vn̄ ⁊ canes idagatoꝛes ſagaces appellati ſunt. Hic ſagacitas ꝓ aſtutia.

Sagio. is. iui. itum. acute ſentio. Ci. li. j. de diui. Sagire eſt acute ſentire. Hinc pręſagio quod pręſentio ⁊ diuino ſig̃t.

Sagum. chlamys militaris q̄dra. Juue. An ſaga vendenti nubat caupone relicto. Scribit. Ci. in phil. ſaga ſumi ſolere in bello atqꝫ tumultu. Et q̄n in ſagis tota ciuitas erat ↄſulares viri togati eſſe ſolebāt. Sue. Ferebať ⁊ vagari noctibꝰ ſolitus atqꝫ inualidū quēqꝫ obuioꝝ vel potulentū coꝛripere ac diſtento ſago impoſitū in ſublime iactare. Huius diminutiuum eſt ſagulū. Virg. li. viij. Virgatis lucent ſagulis.

Sagatus. qui ſago indutus ē. Sue. in Cęſa. Duobus triclinijs vno quo ſagati palliatiue: altero quo togati cum illuſtrioꝛibus pꝛouinciarum diſcumberent. Mar. Vis te purpureuꝫ Marce ſagatus amem.

Sagarius. qui vēdit ſaga. Sagaria vero eſt exercitiū vendēdi ſaga. ſicut ab argento argētaria. Vlp. de tributaria actione. Duas negociationes exercebat puer ſagariam ⁊ lintea riaꝫ.

Sagana. pe. coꝛ. vas in quo aliq̄d teritur. Quo etiaꝫ noīe dicta fuit meretrix quędam.

Sagena. pe. ꝓ. gn̄s retis piſcatoꝛij σαγήνην latini verriculuꝫ appellāt. Manil. li. v. Excipiť vaſta circūuallata ſagena.

Sagino. as. pe. ꝓ. pingue facio. Col. li. vij. Ea hęrba viridis nec tarde tn̄ arida fęni vice ſaginat iumēta verū modice danda ne nimio ſanguine ſtranguleť pecoꝛa. Interdum ablatiuo iungitur cū res qua q̄d ſaginatur expꝛimiť: vt apud eundeꝫ lib. ix. Foꝛmantur offę quibus auis ſaginatur.

Sagina. ę. pe. ꝓ. cibus quo quis pinguis efficiť. Q̄nqꝫ etiā dicitur pinguedo ſuperuacua arte nō natura adaucta per totuꝫ diſperſa coꝛpus. Juſti. li. xx. Sublatis deinde ęmulis iſegnitiam lapſus ſaginā coꝛpoꝛis ex nimia luxuria: oculoꝛūqꝫ valitudinē cōtraxit. Et a ſagino deſcēdit. Niſi. n. q̄s pꝛius ſaginatus fuiſſet non eſſet in eo ſagina. Juue. Genialis agatur iſte dies pꝛopera ſtomachum laxare ſaginis.

Saginarium: locus vbi ſaginātur altilia. Var. lib. iij. de re ruſ. Pullos anſerū includūt in ſaginario: ibiqꝫ polētā ⁊ polinē a qua madefactam dant cibum ita vt per dies ſaturent.

Saginarius. a. um. q̄ꝺ ſaginatum eſt. Vnde a Seruio d̄r Mulus ſaginarius ⁊ mula ſaginaria.

Sagitta. iaculi gn̄s q̄ꝺ arcu emittiť. ꝙ ſatis lōge agať. Vel a ſatis ⁊ ictꝰ. Ad longū. n. ſpaciū ꝓferet ictū ſuū. Vel ꝙ ſagax ſit ictus eiꝰ. Sagitta ēt a rei ruſtice ſcriptoꝛibꝰ ſumiť ꝓ nouiſſi

ma ſurculi ꝑte ſiue qꝛ lõgiꝰ receſſit a matre ⁊ q̄ſi emicuit at-
q̄ꝫ ꝓſiluit. ſeu qꝛ cacumine attẽuata pꝛędicti teli ſpẽꝫ gerit.

Sagitto.as. ſagittas iaculo. Hiero. in p̄s. vt ſagittent ĩ occultis
immaculatum.

Sagittarius.a.um. qꝺ ad ſagittas ꝑtinet. ſiue idoneuꝫ eſt vt eo
ſiant ſagittę. Ply. li. xvi. Suũ gn̄s ſagittario calamo.

Sagittarius. q̄ ſagittas emittit. vt ĩ ſacris lr̄is. Percuſſus eſt a
ſagittarijs. Eſt ⁊ ſagittariꝰ ſignũ cęleſte: quẽ alij centaurum
chironẽ arbitrant̄: alij Erotũ filiũ Euphemis nutricis muſa-
rũ ⁊ hitaſſe ĩ parnaſo cũ muſis. ⁊ venationi incubuiſſe. Un̄
⁊ vſum ſagittis ⁊ equo ĩſediſſe. Poſt moꝛtẽ p̄cibꝰ muſaꝝ a
Joue iter aſtra relatũ ⁊ varia foꝛma conſcriptũ. Jdibꝰ Feb.
veſpere occidit vehementer hyemat inquit Columella.

Saguntꝰ hiſpanię ciuitas quã romanis fideliſſimaꝫ Annibal
ad iternectionẽ deleuit. Hic ſagũtinꝰ.a.uꝫ. vt vaſa ſagũtina
q̄ maxie ꝯmendant̄. Mar. Sume ſagũtino pocula fc̄ã luto.

Sagma.ę. ⁊ ſagma.atis. ſella quã vulgꝰ baſtũ appellat ſuꝑ quo
cõponunt̄ ſarcinę. Sed ⁊ ꝓ ſarcina qn̄qꝫ ponit̄. Jnterdum
ſagmata dn̄r vnguẽta q̄ ſucco conſtat quaſi diſtillationes.
Quę aũt coꝛpe conſtant dicuntur hedyſmata ε λεσμα grę-
ci condimentum dicunt. Et ſagma cumulus dicitur.

Sagmina. quaſi ſanctimina: qn̄ e loco ſancto capiębãt̄ legatis
ad indicendum bellũ: aut fędus inijciendũ pꝛoficiſcentibus
Uel a ſanciendo. i. confirmando. vel ab agendo ꝙ e ſacris
agatur. Herba eſt q̄ vocat̄ Uerbena. Ply. li. xxij. Qn̄ nõ ali
unde ſagmina ĩ remedijs publicis fuere ⁊ ĩ ſacris legationi-
bus q̄ꝫ verbenę. Certe vtroqꝫ noĩe idem ſigt̄ur. Hoc eſt gra
men ex arce cũ ſua terra euulſum. Hac ſemper ⁊ legati cũ ad
hoſtes clarigatumqꝫ mitterẽtur vſi ſunt.

Sal λεξις ελληνικη αλσ δε λεγεται αλλαμετα δέ-
σισεσι λατινοις quo vtimur in condiẽdis cibis vtroqꝫ
numero ⁊ taꝫ maſ. q̄ꝫ neu. gn̄e dr̄. Cato ex ſale qui apud car
thaginẽſes ſit. Sal. in Jug. Neqꝫ ſalem: neqꝫ alia gulę irrita
mẽta. Afra. ĩ cõpitis. Quicq̄d loquit̄ ſal merũ ẽ. Col. Carneꝫ
ſalibus aſꝑſaꝫ. Paul. iurecõ. Coteni ferro ſubigẽdã neceſſa-
ria quoqꝫ hoſtibus venũdari vt ferrũ ⁊ frumẽtũ ⁊ ſales non
ſine periculo capitis lꝫ. Dr̄ ẽt hoc ſale ſꝫ Priſ. Emi. li. iiij. an
nalium. Cęruleũ ſpumat ſale ꝯferta rate pulſum ꝑ mare. Ali
qn̄ ſal ponit̄ ꝓ ſapiẽtia ⁊ maſ. tm̄ gn̄e ꝓferri ꝯſueuit. Aliqn̄
ꝓ vꝛbanitate ioco ⁊ ridiculo. ⁊ dictis ad riſum vel ad dele
ctationeꝫ cõpoſitis tam ſingulari q̄ꝫ plurali numero. Catul.
Nulla ẽ in coꝛpoꝛe mica ſalis. Hoc ẽ nihil venuſtũ ⁊ ſapien
ter dictũ. Cic. Publio. Scipioni. Oẽs ſale ⁊ facetijs ſupera-
bat. Luc. Nõ ſoliti riſere ſales. Quintil. li. vj. Salſum ĩquit
in cõſuetudine pꝛo ridiculo tm̄ accipimus natura nõ vtiqꝫ.
Hoc ẽ q̄ꝫq̄ꝫ ⁊ ridicula opoꝛteat eſſe ſalſa. Nã ſicut ſal ſuaui-
tatẽ quandã cum moꝛdacitate hẽt ita etiã vꝛbanoꝛuꝫ ioca.
Sales enĩ pꝛo Ciceronis ſn̄ia ſunt ipſa ridicula quę neceſſa
rio ſalſa oꝫ eſſe. Nã ſalſum erit quod non erit inſulſum ve-
lut qꝺdam oꝛationis condimentuꝫ qꝺ ſentitur latente iudi-
cio ⁊ veluti palatum excitat. Qn̄qꝫ Sal mare dicitur. Uirg.
Et ſpumas ſalis ęre ruebant.

Salnitrum vt modo in conſuetudinem vulgi dicitur facticiuꝫ
⁊ ad toꝛmenta ignium miſſilia repertum veteribus fuiſſe vr̄
incognitum. Uide in dictione Nitrum.

Salbamoniacus: ſic dictus eſt. qꝛ ſub arenis ĩuenitur. Similis
eſt coloꝛe a lumini medicinę vtilis.

Salapuſius a ſale ⁊ puſius compoſitum nomen. Puſius enim
ſiue puſus ⁊ puſio apud latinos dr̄ puer. Quo noĩe dictus ẽ
Caluus Catulli familiaris tanq̄ꝫ puer ob ſtaturam puerileꝫ
plenus ſalis ⁊ oꝛatoꝛię moꝛdacitatis.

Salſugo. appellatur in ſalinis tota liquida marina aqua ſalſioꝛ
Salſugo ẽt dr̄ humoꝛ cum ſapore ſalis.

Salſilago. idem eſt quod Salſugo. Ply. Natura ciceris eſt gi-
gni cum ſalſilagine.

Salariꝰ. q̄ ſal. vl' ſalſamẽta vẽdit. Mar. Qꝺ viles pueri ſalarioꝝ

Salarius.a.um. quod ad ſal ꝑtinet. Liui. li. xxix. Uectigal ẽt
nouum ex ſalaria annona ſtatuerunt.

Salaria via Romę dicta ẽ: ꝙ ꝑ eaꝫ ſabini ſal a mari deferebãt.

Salariũ. dr̄ ſtipendium ſeu merces quam quis ꝓ ſeruitio meri
tus eſt. Augu. li. j. ci. dei. Doctoꝛes ipſos inſuper ⁊ ſalario pu
blico ⁊ honoꝛibus digniſſimos habuerunt. Dictum ſalariũ
ꝙ ita neceſſarium ſit vt homini ſal.

Salſus.a.um. qꝺ ſalis ſapoꝛẽ hꝫ ſiue qꝺ ſale dẽſatum eſt a quo
ſit ſalſioꝛ: ſalſiſſimus. ⁊ diminutiuum Salſiuſculus. Aug. li.
viij. cõ. Ebꝛioſi q̄dam ſalſiuſcula comedũt quo fiat moleſtꝰ
ardoꝛ quẽ dum extinguit potatio fiat delectatio.

Salſamẽtũ. qꝺ ẽ ſale cõpoſitũ ad vſum ciboꝛũ: vt piſces ſalſi ⁊
lardum q̄ per ſyncopen ſalſamenta dici poſſunt.

Salſamentarius qui ſalſamenta vendit qui ⁊ ſalarius.

Salſamentarius.a.um. quod ad ſalſamenta pertinet. Ply. Qui
⁊ teſtis cadi ſalſamentarij tuſis cum axungia vetere mirum
immodum ꝓdeſt. Col. li. ij. Jta rurſus in ſole ſiccata ⁊ mox
refrigerata cõdat̄ in vaſis olearijs ſalſarijſqꝫ.

Salſura. idem quod ſalſamẽtum. Col. lib. ix. Nulla tn̄ ęquo q̄ꝫ
p̄dictę ſalſurę pabula commode dantur.

Salitura. idem qꝺ ſalſura. Col. li. xij. Poſt ſalituram muſti.

Salſedo.inis. ipſe ſalis ſapoꝛ.

Salina. locus vbi ſit ſal. Plyni. li. xxxi. Fit ſal vulgaris pluri-
muſqꝫ in ſalinis affuſo mari: non ſine aquę dulcis riguis. ſꝫ
imbꝛe maxime iuuãte. ſed qn̄ ſal ꝓ facetijs ponitur: nõnũq̄ꝫ
ꝓ apophtegmatibꝰ ⁊ facetijs ⁊ ſcõmatibus trãſlatiue apud
Ciceronem poſitum reperitur.

Salinę.aꝝ. vrbs ſicilię iuxta lilybeum palmis abundãs: ꝙ iux-
ta eam ſaline fuerint. i. foſſę in quibus ſit ſal.

Salinũ vaſculum in quo ſal tum ad menſę vſum: tum ad ſacri
ficia paratum. Jn eo. n. cum ſale dijs pꝛimitię offerebantur.
Perſius. Purum ⁊ ſine labe ſalinum. Ponit̄ tn̄ ⁊ ꝓ quocũ
qꝫ vaſe fictili menſę pauperis. Hoꝛa. li. ij. car. Cui paternuꝫ
ſplendet immenſa tenui ſalinum.

Salinatoꝛ dictus eſt Liuius romanus ꝑꝑ vectigal qꝺ nouuꝫ ex
ſalaria annona commentus eſt in cenſura.

Salnacidus.a.um. qꝺ ſalis ſapoꝛeꝫ hꝫ. Ply. Naꝫ nitroſas aq̄s
atqꝫ ſalnacidas ⁊ fęculentas addita polẽta vtiles eſſe aiunt.

Salũ. mare. a ſapoꝛe ſalis. vel a verbo gręco σαλευω qꝺ ſig̃t
mouere fluctuare. Uirg. Perqꝫ vndas ſuperante ſalo.

Salio.is. q̄rtę ꝯiugatiõis ⁊ pꝛia coꝛrepta ſig̃t ſale cõdio. Tibu.
Farre pio placet ⁊ ſaliẽte ſale. Huiꝰ p̄teritũ ſaliui ſupinũ ſa-
litũ. Un̄ ſalitus ⁊ ſaliturus. Li. Saliturus iſta eẽ mittam ſa-
lem. Coꝛ. Seuerus. Ad quem ſaliti pomiliones efferebant̄.

Sallo.is. ꝑ duplex. ll. tertię cõiugatiõis. ſalli. ſaltum ⁊ ſalſum in
eadem ſignificatiõe. Un̄ ſaltus ⁊ ſalturus. ſalſus ⁊ ſalſurus.
Lucil. lib. iiij. Sallere murenas ⁊ frigidiaria ferre. Participi
um paſſiue ſignificatiõis in dus poſuit. Col. li. viij. cum in-
quit. Qꝺ ſi eas ęgritudinẽ nõ depellit vẽdenda ſunt pecoꝛa.
Uel ſi neqꝫ id cõtingere põt. ferro necãda ſallendaqꝫ.

Salio.is: ꝑ ſimplex. l. ſaliui vel ſalij. ſeu ſalui diuiſas ſyllabas.
ſupinũ ſaltũ. Et hꝫ pꝛimã coꝛreptã. Uirg. Mollibꝰ ĩ pꝛatis
vnctos ſaliere ꝑ vtres. ſig̃t ſalto. Cõpoſita tn̄ magis p̄teritũ
ꝑ vi faciũt vt aſſilio aſſilui tu. Cõſilio. lui. tum Deſilio deſi
lui. tũ. Uir. Deſiluit. Turnꝰ biiugl. Deſſilio. Exilio extra ſalio.
Jnſilio. Pꝛoſilio. vltra ſeu foꝛas: vl' añ ſalio. pꝛũoꝛpo. Lact.
li. iiij. Nãqꝫ cũ ſiti pateret̄ ictu virgę rupe ꝑcuſa ꝓſiluit fons
aquę. Uirg. li. v. Haud moꝛa ꝓſiluere oẽs ferit aurea ſyde-
ra clamoꝛ. Liui. lib. ij. Pꝛope attonitus miraculo rex cum a
ſedeo ꝓſiluiſſet. Pꝛęſilio ante ſalio. Reſilio. ſubſilio ſurſum
deoꝛſuꝫ ſalio. Hier. li. ij. ꝑ. Michol vidit Dauid ſubſilientẽ.
Trãſilio vltra ſalio. Li. li. j. Uulgatioꝛ fama ẽ ludibꝛio fr̄is
remũ nouos trãſiluiſſe muros. Salire tn̄ dicunt̄ aĩalia rõe-
carẽtia. qn̄ mares ineunt fęminas. Nã ſaliẽdo aſcẽdũt. Un̄
lęta ſalit̄ ouis. A ſalio ſit ſalto freq̄ntatiuuꝫ. Cuius cõpoſita
mutãt a. ĩ u. vt aſſulto ꝯſulto. diſſulto. õſulto. exulto. ĩſulto.
ꝓſulto. p̄ſulto. reſulto ⁊ ſubſulto. Plau. in Caſ. Ut feſtina-
bat miſer: vt ſubſultabat poſtq̄ꝫ vicit villicus. Tranſulto.
Jdeꝫ in cap. Tu ſubſultas ego miſer vix adſto p̄ foꝛmidine.

Salto.as. ſignificat tripudio. Sal. Sed in his ſẽpꝛonia q̄ mul-
ta virilis audacię commiſerat. Hęc mulier genere atqꝫ foꝛ-
ma p̄terea viro liberiſqꝫ ſatis foꝛtunata fuit: lr̄is gręcis at-

ꝙ latinis docta. pſallere ꝛ ſaltare ꝛ cantare elegantius ꝙ̄ neceſſe eſt ꝓbe multa alia que luxurię inſtrã ſunt. Hinc Saltatio ꝛ ſaltatus. pro ipſo ſaltandi actu.

Saltito. as. pe. cor. frequentatiuum eſt a ſalto. as.

Saltatio eſt illa hoīum iactatio quam vulgus tripudiũ vocat

Saltatus. us. idem quod ſaltatio. Liui. Per vrbem ire canentes carmina cum tripudijs ſolemniq; ſaltatu iuſſit.

Saltus. us. ꝛ ſalti denſior ſylua ꝛ in via eſt: ꝙ ibi arbores ſaliãt in quo paſci ꝛ ęſtiuare pecudes ſolent. Sunt qui dicant ſaltus eſſe loca arboribus expedita. quia facile in his ſaltetur Uirg. li. iij. Geor. Saltibus in vacuis paſcuntur plana ſcdm̄ flumina. Ponitur ꝛ pro loco numeroſo vbi latrones inſidiari conſueuerunt. ꝛ ſaltus ceruorum eſt. Idem li. ix. Tum demum ſaltu pręceps ſe oībus altum in fluuium dedit.

Saltuarius. ſyluarum ſeu ſaltus cuſtos. Pomponius. Dominꝰ proprietatis etiaʒ inuito vſufructuario. Fundum vero ędes per ſaltuarium vel inſularium. cuſtodire poteſt.

Saltuoſus. locus ſaltibus plenus.

Saltim. ſiue ſaltuatim ſigt̃ ꝑ ſaltus. Gel. Nos vna ęſtate in aſia ꝛ Gręcia geſta litteris idcirco ꝯtinẽtia mandauimus ne velicatim aut ſaltuatim: ſcribẽdo lectoꝝ animos impediremus.

Saltem coniunctio per defectioneʒ dicitur: quaſi ſi aliter nõ poteſt: vel vt inquit Gel. u. littera abiecta. Nam a principio ſaluteʒ dicebant quod nos ſaltem dicimus. Nã cum alia quędam petita ꝛ non impetrata ſunt. Hinc ſolemus q̄ſi extremũ aliquid petituri quod negari minime debeat dicere hoc ſaltem fieri aut dari oportere: tanquam ſaltem poſtremo petẽtes quam impetrari ſit ęquiſſimũ. Ser. Saltem vel hoc tractum a captiuis qui cuʒ tenerent̃ ab hoſtibus dicebãt ſublatis oībus ſalutem cõcede. Hinc ꝑ ſyneresim natus eſt ſermo vt in conceptu rerum multaruʒ petituri aliq̃d ſaltẽ dicamꝰ.

Salax. dr̃ libidine pruriens: fortis in coitu ꝛ creber. cuius membrum facile ſalit. i. arrigit. Et ſalire dicuntur quadrupedes dum coeũt: vel q2 ex humore ſalſo citat̃ libido. Uñ Uenus dicta eſt e mari orta. Uar. Gallos ſalaces. Et ſalaces aq̃ ſcaturientes quaſi e terra ꝓſiliẽtes. Uñ ẽt nymphę ſalaces dicuntur. Ouid. nymphęq; ſalaces.

Salacia: dea aq̃ a ſalo ciendo appellata. Uñ ꝛ a poetis ſumit̃ ꝓ aqua. Pacu. Hinc ſęuitiam ſalacis fugimus.

Salabrę a ſaltu dictę ſunt. loca inęqualia aſpera que q̄ſi ſine ſaltu p̃teriri nõ pñt. Per tranſlationem. Ci. de fi. bonoꝝ dixit. Hic ſi diffinire. ſi diuidere potuiſſet: ſi loquẽdi: ſi deniq; conſuetudinẽ verborum teneret: nunq̄ in tantas ſalebras inci diſſet. i. in tantas aſperitates: ſiue ĩcultas orones. Hinc ſalebroſus. a. um quod multas habet ſalebras.

Salij. ſacerdotes Martis ſic dicti ꝙ in portandis ancylibus ſaltare eos mos eſſet. Liui. Numa ſalios. xij. Marti gradiuo legit tunicęq; inſigne dedit: ꝛ ſuper tunicam ęneuʒ pectori tegmen cęleſtiaq; arma quę ancylia appellant̃ ferre: ac ꝑ vrbem ire canẽtes carmina cũ tripudijs ſolẽniq; ſaltatu iuſſit.

Sali per ſimplex i auiculę ſunt. quas Ariſtoteles Aegithos appellat fęcunditatis magnę: vt ꝑdices gallinęq;.

Saliaris. ꝛ hoc ſaliare. quod ad ſalios pertĩet. Unde ſaliares cęnę appellatę ſunt quas ſalij faciebant ampliſſimo apparatu: ex quo opipare ac copioſę cęnę ſaliares dicuntur.

Saliunca. hęrba e terra ſtatĩ exiliens. folioſa quidem ſʒ breuis: vt inq̃t Ply. lib. xxi. ꝛ quę necti non poſſit: radici cohęret.

Salix arbor a ſaliẽdo. ꝙ vel ſata: vel caſu terrę compacta ſalit ac ſurgit. Hęc arbor talem habet naturam. Eſt q̃dem lignuʒ infructuoſum. Et dicitur ſi quis ex illa accipiat potionẽ: aut manducet: filios non facit.

Salignus. a. um. quod ex ſalice materiatuʒ eſt. Uirg. Eſt tuguri cuſtos armatus falce ſaligna.

Salicetũ. ꝛ per ſyncopen ſalictum. locus ſalicibus ꝯſitꝰ. Uarro. Idoneus locus eligẽdus vbi facias ſalictũ ꝛ harundinetuʒ.

Salicaſtrum. gñs lambruſcę in ſalictis naſcens.

Sala: nomẽ ſex vrbiũ ꝛ nomen fluuij in Germania: vt Strabo libro. vij. ſcribit. Inter quem ꝛ rhenum cum Druſus germanicus belligeraret domitis hoſtibus victor oppetijt.

Salaconia. ſuperbia. ꝛ ſalacones ſuperbi dicunt̃. Salacon. n. vt inquit Suidas vir fuit q̇ cũ pauper eẽt ſe diuiteʒ ſimilabat.

Salentinoꝝ regio quę nũc vt quidã volũt terra Idrũti ſiue terra de bari vocat̃ in Italia ſita eſt ꝛ Apulię finitima. De q̇bꝰ Uirgilius libro tertio. Et ſalẽtinos obſedit milite campos. In ea eſt Iapigium ꝓmontoriũ qȯ et ſalentinũ dicit̃. Saluſtius. Omnis Italia coacta in anguſtias ſcinditur in duo ꝓmõtoria Pachinũ ꝛ ſalẽtinũ. Salẽtini populi dicti ꝙ i ſalo amicitiã fecerint Idomenęus ꝛ Locrẽſes. Hos Strabo ſcribit eſſe Cretenſes. Salentinus lacus eſt Salentinorũ iuxta Anduriã oppidum. Hic ad margines vſq; plenus. neq; exhauſtus minuitur: neq; ſuperfuſis augetur aquis.

Salaſſi. ppl̃i alpini boijs Eluetijſq; finitimi. quos Cato Tauriſcę gentis eſſe arbitratur. Salaſſorũ tellus aurifodinas habet. diuiq; olim potentes fuerũt. Sʒ Auguſtus eos deuictos oẽs ſub corona vendidit auctor Stra. lib. iiij.

Salamin. ſiue Salamis: ꝛ Salamina: Inſula in Euboico mari contra Athenas ſita ĩ qua vrbs eſt eiuſdẽ nomini: vbi Thelamon aiacis ꝛ Teucri pater regnauit. Sed cum Teucer a bello Troia reuerſus ȯ Aiacis inimicis vltus nõ fuiſſet: expulſus a patre in Cyprum nauigauit: ibiq; vrbeʒ aliã condidit noĩe ſalaminã. quę nunc Conſtantia dicitur vbi nomen amnis Conſtantia peſtifer ꝛ ęſtuoſus Dicta Salamina prima a Salamine Aſopi filia. Sed Suidas noſter multa ꝛ ſaxum in quo ſedit Theſeus ꝛ Ceres.

Salamandra. animal lacerti figura ſtellatuʒ nunq̄ niſi magnis imbribus proueniens ꝛ ęſtate deficiens cui tantus rigor ẽ: vt ignem tactũ extinguat non al̃r q̄ glacies. Et licet venenatiſſimum ſit. Nam ſi arbori irrepſerit oĩa poma inficit veneno ꝛ eos qui ederint interimit. Idem facit ſi in puteum cadat a ſuibus tñ ſine nocumento manditur. Noſter Suidas ξωὸν ωσ σαυρα του μεγεθος πυρ εισ λυομενον την φλογας σβεννυειν και αυτο μη πιμπρασθαι.

Salanga. mons altiſſimꝰ mari ĩminens ĩter britanniã ꝛ hyberniã a ſalãga bareulani primi hitatoris hybernię filio dictꝰ. Hodie mons dñi appellat̃ a tẽplo beati Domini ibi cõdito.

Saliuum ꝛ ſaliua ſputum quod fere ſalis ſaporem habeat. vel a ſaliendo ꝙ in ore ſaliat ꝛ creſcat. Saliuam virginem dixit Aug. quę ſtomacho ieiuno manauit.

Saliuo. es. ſanum facio. Ply. lib. ix. Cõgregant̃ verno tp̃e purpurę mutuoq; attritu lentorem cuiuſdaʒ cęrę ſaliuant. Col. lib. vij. Tunc panacis ꝛ creungij radices fęniculi ſeminibus miſcendę ꝛ cũ defruti ac moliti tritici farina candentiq; aq̃ conſpergenda eoq; medicamine ſaliuandum ęgrotũ pecus.

Saliuarius: qui ſaliuat. Ply. ibi. lib. ix. Quę duriorís teſte ſunt vt murices purpurę ſaliuario lentore pariunt.

Salmonęus ęoli filius qui apud helidem regnauit: ſed in infernum a Ioue detruſus eſt.

Salmaces fons in Caria iuxta halicarnaſſum dictus venereus amęnitate incolarum: vbi paulatim homines allecti omneʒ feritatem depoſuerunt.

Salmo. genus piſcis. quod in rheno ꝛ rhodano inuenit̃: ꝛ pręfertur alijs piſcibus marinis.

Salo. fluuiꝰ q̇ ꝛ bilbilis dr̃: quo tẽperat̃ ferũ atq; acriꝰ reddit̃.

Salon. regio bithynnię paſcendis bobus idonea. Unde ꝛ ſalonenſis caſeus.

Salone vrbs inſignis liburnię inter dalmatas ꝛ illiricos: quam pollio deuicit.

Salus. incolumitas. Aliqñ ẽt remediũ. Uirg. Una ſalus victis nullã ſperare ſalutem. Et ſalus dea ſaluti credita. Uñ ſalutaris porta Romę appellata ab huius deę ęde q̃ ei ꝓxia fuit.

Saluber. pe. ꝓ. maſ. gñis. ſalubris fęmi. ſalubre neutri. Et hic ꝛ hęc ſalubris ꝛ hꝰ ſalubre qȯ prębet ſanitatẽ. Uñ aer. cibꝰ locꝰ ſalubres dñr. Col. lib. i. Salubri cęlo. Idẽ. Fundũ ſicuti ne fęcũdiſſimi q̃dẽ ſoli cũ ſit iſalubris ita nec effẽti ſit ꝑanduʒ. Aliqñ ſalubri accipit̃ ꝓ ſano. Sal. Genus hoīuʒ ſalubri corpore. Liui. Grauiore tẽpore anni circũacto defuncta morbis corpora ſalubriora eſſe cępere. Hinc ſalubritas ſanitas.

Salutaris. idẽ qȯ ſaluber. hoc ẽ ſanitatẽ p̃bens vel ad ſalutem

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ꝓbendã idoneũ. Ca. ad Octa. Nulla remedia tã faciũt dolo
rē ꝙ̃ que ſũt ſalutaria. Salutaris digitꝰ q̃ pollici eſt ꝓximꝰ:
q̃ ⁊ index dr̃. Sue. de Aug. Dextreqꝫ manus digitum ſaluta
rē tam imbecillũ interdũ ſentiebat vt torpentē contractũqꝫ
frigore vix cornei circuli ſupplemēto ſcripture admoueret.
Martianus de nup. Uerũ quidã redimitus puer ad os cõ
preſſo digito ſalutari ſilentum cõmonebat. Dicitur autē ſa
lutaris: vel quia non ſalutamus niſi viſa ⁊ indicata. Uirgi.
Italiam leto ſocij clamore ſalutant. vel quia eo comprimi
mus os ad ſilentium quod ſalutare eſt preceptum.

Salutariter aduerbium. ſignificat quod vulgo dicitur ad ſalua
mentum. Plancus Ciceroni. Quadraginta milium paſſuũ
ſpatio relicto conſedi eo cõſilio vt vel celeriter accedere: vel
ſalutariter recipere me poſſem.

Saluto. as. ſalutē dico: viſito ⁊ colloquor. quod nõ accedētibꝰ
tm̃ ſed abeũtibus quoqꝫ attribuit vt Sta. lib. iiij. th. Stant
tñ ⁊ nota puppim de rupe ſalutãt. Terē. in adel. Opperiatur
hoīē hic: vt ſalutē ⁊ colloquar. i. viſitē. Et ſalutare eſt vene
rari. Ter. Hinc deos domũ ſalutatũ pergam. Uñ mortuos
⁊ res inaīatas venerãtes ſalutare ſolemꝰ nõ ſalutē iprecan
tes: que nulla in his eſſe põt: ſed veneratione indicētes. Hu
ius ꝯpoſita ſunt Cõſaluto ſimul ſaluto. Liui. lib. i. Utrunqꝫ
regē ſua multitudo ꝯſalutauerat. Obſaluto ſalutãdi gratiã
offero. Reſaluto me ſalutãtē ſaluto. Inſalutatꝰ nõ ſalutatꝰ.

Saluꝰ. a. um. qđ eſt ſanũ. a quo ſaluo. as. qđ eſt ſaluũ facio. Uñ
⁊ ſaluator q̃ ſaluat grece dr̃ ſoter: ſaluifico idē quod ſaluo.

Salue. verbum ſalutantis. hoc eſt ſaluus ſis. Et habet tantũ ſal
ueto. ſaluete ⁊ ſaluere. vt Iube ſcipionem ſaluere. i. ſaluta ſci
pionem. Uide in dictione Ualeo.

Salutiger. quo nomine vtitur Apul. videtur eſſe nõ qui dat ſa
lutem: ſed qui nũciat tanꝙ̃ interpres ⁊ adminiſter ſuperio
rum. Plau. in Aul. Salutigerulos pueros.

Saluia herba dicta ꝙ diuerſos ſanet morbos Grece. Elelis
phacon dr̃ ꝓdeſt palyticis ⁊ ꝯtra ſerpētiũ morſus exhibet.

Salpyga. pe. pro. genꝰ formicaꝝ venēataꝝ. Luc. li. x. Quis calca
re tuas metuat ſalpyga latebras Ci. appellat eas ſolifugas.

Salgama. penultima correpta. appellabantur a priſcis quecũqꝫ
conditanea ad victum noſtrũ in vaſis ſeruabant vtputa ma
la pyra fici vua rape. Columella. Tempore nõ alio vili quo
qꝫ ſalgama merce. Inde ſalgamarij q̃ ſalgama vendunt.

Samaria. ciuitas regalis in Hieruſalem que nunc ſebaſten dr̃.
ab Auguſti noīe. Sed ⁊ omnis regio que fuit circa eã a ciui
tate nomen accepit. Ea eſt paleſtine inter Iudeam ⁊ Galileã
ſita. Hinc Samaritani ⁊ ſamarite dicti ſunt qui ſamariã ha
bitant. Hiero. ad alga. Hoſtili inter ſe ſamaritani atqꝫ iudei
diſcordant odio. Idem ibi. Non receperunt eam ſamarite.

Samara. ꝓmontoriũ in oceano orietali vbi deficit Caucaſus.

Samarobrine. fuerũt ppl'i in Gallia inter belgas vbi Ceſar Gal
loꝝ concilium indixit. Hanc Cameracenſem eſſe vrbem nõ
nulli autumant: quã ſabis fluuius interfluit.

Sambuca. dictio barbara q̃ ſignificat quoddam inſtrumenti
muſici genus. vt eſt apud Danielē. Cũ audieritis ſonũ ſam
buce. Hiero. ad Dardanum oſtēdit quomodo ſambuca cõ
ficeret. Eſt ⁊ genus machine militaris qua vrbes expugna
ri ꝯſueuerũt: ĩ q̃ ſic funes ĩtēdebãt ſic ĩ orgão muſico chorde.

Sambuciſtria: que ſambuca canit.

Samos. altitudo ⁊ ſumitas ĩterpretat. Et ē nomē duaꝝ ĩſulaꝝ.
Una ē in mari Icario modica: ⁊ Iunoni dicatiſſima: ꝙ in
ea nata fuerit ⁊ educata ⁊ Ioui nupta. Scribit. Uar. Samõ
ꝑus. Partheniã noīatã vbi antiq̃ſſimũ fuit tēplũ ⁊ ſimula
chrũ in hitu nubētis figuratũ ⁊ ſacra eiꝰ ãniuerſaria nuptia
rũ ritu celebrabãtur: a q̃ ⁊ Iuno ſamia dicta ē. In ea Pytha
goras quoqꝫ phs ortum hũit: necnon ⁊ vna ex ſybillis: que
exinde ſamia dicta eſt quã ferunt de Chriſto predixiſſe. Tu
enim ſtulta iudea deum tuũ non cognouiſti ludentē morta
lium mentibus ſed et ſpinis coronaſti. Horridumqꝫ fel mi
ſcuiſti. Fiebant ēt ea vaſa fictilia egregie excreta fabricata
que ſamia vocabantur. Ferunt hanc inſulã Thracie adiace
re que poſtea ex cõmixtis Thracie ppl'is ſamothracia ap
pellat. Uirg. Threiciãqꝫ ſamũ que nunc ſamothracia fert.
Altera vo ē Samos Inſula a Plynio collocata ꝓpe Itha
cã apud Dulichiũ De q̃ vr̃ Sueto. ĩtelligere cũ non multũ
diſtet ab Epiro. vbi ĩ Auguſto ait. Ab Actio cũ ſamũ inſu
lam in hyberna ſe recepiſſet. ſame vo vt inquit Ser. ciuitas
thracie eſt in cephalea. Apud Strabonē tñ legimus ſamũ ⁊
ſamē: ſamũ vrbem eē: ſamē vero inſulã. Sunt qui ſcribant
ſamothraciã inſulã eſſe q̃ prius dardania vocabat a Darda
no q̃ palladiũ Minerue ſecum eo ferens confugiſſe tradit.
poſt ſamijs inſula bello eiectis cum eo ſe in thraciam ex aſia
recipent inditũ nomē: vt ꝓ dardania ſamothracia vocaret.

Samius. a. um. quod e ſamo eſt: vt homo ſamius. Ueteres ta
men quandoqꝫ ſamium pro acuto ponebant. ⁊ Samiare ꝓ
acuere ⁊ quaſi ſamie teſte acumen inducere.

Samia ſubſtãtiuũ vaſa a ſamo inſula dcã. ſicut Maiorica ab
hiſpania. Ci. lib. iiij. ad herē. Nos ſamijs delectabimur.

Sãnites. pe. ꝓ. ppl'i in ſamnio qđ nunc Apruciũ vocamꝰ regio
italie inter picenum campaniã ⁊ apuliam. Urbes in ea ſunt
Adria. Aq̃la. Amiternũ. Sulmo. Ortona. Arpinũ Aquinũ.
Athina. Beneuentũ. Corſiniũ. Uel ſamnites dicti ſũt a ſam
nio colle in quo e ſabinis veniētes ꝯſederunt ⁊ eiuſdē noīs
oppidũ edificauerunt. Quidã ēt ſannites ꝑ duplex. nn. ſcri
bunt. Hi quondã apud caudinas furculas romanũ exercitũ
ꝓfligauerunt: quos poſtea. L. Papyrius ſub iugum miſit.

Samniones a Samnijs dr̃. q̃ ſunt in dictis fatui: ⁊ in motibꝰ
⁊ ſcenis. Cic. li. i. de ora. Quid porro tã ridiculũ ꝙ̃ ſamnio
eſt: q̃ ore vult imitãtis moribus voce deniqꝫ corpore ridē
tur. Quidam tñ ſanniones a ſanna deductum nomen arbi
trantur. que ſit os diſtortum cum vultu.

Sampſucus: herba: quam nunc Maioranam appellant. alioqꝫ
nomine Amaracus dicitur.

Sancio. is. iui. itũ. vel ſanxi. ſanctũ ſigt aliq̃d ſanctũ vel cõſecra
tũ facio ſub ſanguine hoſtie. Uñ ſanctum auctore Seruio
dr̃ q̃ſi ſanguine ꝯſecratũ. Et ſanctio vocat lex cũ terrore pe
ne. Aliqñ ſancire eſt firmare munire roborare. Terē. in ecy.
Aliud ſi ſcirē q̃ firmare meã apud vos poſſem fidē ſanctiꝰ
ꝙ̃ iuſiurãdũ: id pollicerer tibi. Inde ſanctio: ⁊ ſancta res dr̃
i. decreta ⁊ iuiolabilis. Martianus ait ſanctũ ꝓprie dici qđ
ab iniuria hoīum defenſum atqꝫ munitũ eſt. Tractũ a ſan
guinibꝰ herbis q̃ legati ppl'i romani ferre ſolebãt ne q̃s eos
violaret. Iuue. Ut ſanctã filiꝰ oĩa ſpiciat ſine labe domũ vi
tioqꝫ carentē. Ulpi. de vbo. ſig. ſcribit ſanctũ eē. qđ nec ſacꝝ
nec ꝓphanũ ē: ſed ſanctione aliq̃ firmatũ: vt ſancte ſunt le
ges. hoc ē ſanctiõe q̃dã ſubnixe. Alij dicunt ſanctũ eſſe reli
gioſum ⁊ ſacrũ incorruptũ. Uirgi. Sancta ad vos aĩa atqꝫ
iſtius ĩſcia culpe deſcēdã. i. ĩcorrupta. Idem Tuqꝫ o ſanctiſ
ſima cõiunx felix morte tua. i. cariſſima. Uñ ſanctus vir dr̃
ĩteger moribus. Do. ſanctũ dr̃ qđ oĩ obſeruatiõe inuiolatũ
eſt. Et ſcđm ſcripturaꝝ ſacraꝝ idioma ſanctũ dr̃ mundũ puri
ficatũ atqꝫ expiatũ. Uñ ſancti dicunt fideliũ filij ꝙ q̃ſi can
didati ſint: ⁊ nullis idolatrie ſordibꝰ polluant. Uaſa quoqꝫ
ſancta ĩ tabernaculo legimꝰ ⁊c̃. que ad ritum cerimoniarũ
pertinent cum vtiqꝫ ſancta eſſe non poſſint niſi ea que ſen
tiunt: ⁊ venerãtur deũ. Sic ⁊ Berſabee ſanctificata ſcribit
ac ĩmundicia ſua: ⁊ ipſũ templum ſanctuariũ nominatur.

Sanctus. a. um. ꝑticipiũ a ſancio. de quo mox Liuius diminu
tiuũ formauit. Hiero. ꝯ Rufi. eũ inq̃t. Tibi q̃ſi religioſus ⁊
ſanctulus ꝑſonaꝫ humilitatis ĩponis. Ab aduerbio ſcē ſit ꝑ
ſcē qđ ē valde firmit. Plau. Idqꝫ ꝑfecte iurauit ſe factuꝝ.

Sanctitas. ſanctitudo ⁊ ſanctimonia eiuſdem ſignificati ſunt.

Sanctuariũ. ſacer locꝰ: templũ: ſacrariũ. ſanctuariũ. quoqꝫ ſiue
ſanctaria Ply. Mithrydatis appellauit que alio loco ar
chana ⁊ Plutarchus. ατορρητα vocauit.

Sanctimoniales dicuntur monache. Augu. ſuper ps. Iubilate.
Inuenies ſanctimoniales indiſciplinatas: nunquid iõ ſan
ctimonium reprehendendum eſt.

Sanctimonium vocatur ſanctimonialium profeſſio.

Sandalium. calceoꝝ genus: ſiue caligaꝝ greci σανδαλιον
ſoleã dicunt. Ter. ĩ heau. Utinã tibi cõmitigari videam ſan

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

dalio caput. Hinc ſandalari⁹ Apollo dict⁹ ē a vico cui⁹ meminit Gel.li.xvij. In ſandalario forte apud librarios fuim⁹.

Sandaliotis. ſardinia inſula denoīata ē ab effigie ſandalij. hoc eſt ſoleę: quā nōnulli Ichnuſam vocāt a ſimilitudine veſtigij: quod grecę ιχνοσ dicitur.

Sandaracha. genus coloris q̄ īuenitur in aurarijs ⁊ argētarijs metallis. adulteratur ex ceruſa in fornacę cocta hęc ſi torreatur ęqua parte rubrica admixta ſandycez facit. q̄ꝗ̄ hāc herbam eſſe Virg. ſcribat. hoc noīe aiūt q̄dā ſignificari vernicē cuius fumus p̄ceteris dolorē dentium leuare dr̄ vt eſt apud Auicēnā. Greci σανδαραχηρ dicunt.

Sandyx. ycis. pe. ꝓ. ſi Virgilio ⁊ eius īterpreti ſeruio necnō ⁊ q̄buſdam credit̄. maſ. gn̄is. hęrba ē delicatę effecturę. breui caule. ⁊ in alijs fęniculo ſimilis. Virgi. Sponte ſua ſandyx paſcētes veſtiet agnos. Prop. Illaqꝫ plebeio vel ſi ſādycis amictu. Huius hęrbę peculiaris laus inq̄t Ply. li. xxij. ꝙ fatigato venere corpori ſuccurrit. Naſcit̄ in inſula maris rubri: eſt ⁊ ſandyx genus coloris ex ſandaracha ⁊ ceruſa fact⁹. A ſandyx fit ſandycinus. a. um. vt color ſandycinus qui eſt flāmeus ex rubrica ⁊ ſandaracha factus.

Sanates ppl̄i qui ſupra infraqꝫ romā habitauerūt. Qđ nomen ideo ē īditū q꜡ cum defeciſſent a romanis breui poſt in amicitiam. quaſi ſanata mēte redierunt.

Sanus ꝓprie dicit̄ īteger ⁊ īcorruptus. A quo ſanitas īcolumitas. Trāſfert̄ quoqꝫ ad aīum. Vn̄ dicimus hoīem ſana mēte: ſanoqꝫ ꝯſilio. Ex quo Inſanus demens q̄ mētē nō habet ītegrā. Et īſania ſtultitia: quę ⁊ īſanitas dicitur. Ci. Inſapientia. q̄ſi īſanitas eadēqꝫ demētia. Et inſanio ꝓ deſipio. Interdū tn̄ ſanuz dicit̄ qđ ſanitatē p̄bet. Si q̄dē dicimus ſanū aerem ſanū cibum q̄ſi ſalubrem ⁊ ſanitatem prębentem.

Sano. as. ſanū facio redintegro. ⁊ īcolumitati reſtituto. Hinc ſiunt cōpoſita. Cōſano qđ ē ſimul vel oēs ſano. Col. lib. v. Et ſic vitis laniata ſcabrataqꝫ putreſcat hūorib⁹ nec plage cōſanent̄ reſano rurſus ſano. La. li. v. Quib⁹ poſtea eiectus oēs qui reſanati fuerint adhęrēt religioni. Et habēt pe. produ.

Saneſco ſanus fio. Col. li. vij. Sꝫ vulnera facta interdum ſaneſcūt huius cōpoſita ſunt Cōſaneſco ⁊ Reſaneſco. Idē. li. v. Tū ēt vitē minus cicatricoſaz reddit q̄m id ex quo viride ⁊ tenerū decerptum eſt celeriter conſaneſcit. Lact. lib. v. Non modo vt ſuſceptis deoꝝ cultib⁹ reſaneſcant: ſed ēt vt ꝑtinaci obſtinatione depoſita corporis cruciamenta deuitent.

Sane aduerbium quādoqꝫ affirmatiue ponitur pro eo quod ē certe: vt ita ſane? Sane vero quādoqꝫ ꝑmiſſiue. quādo aliquid aduerſario tribuimus. vt ſit ſane vt vis ꝓ eſto vt vis. Cice. Quid eniz habet cōmodi: q̄d nō potius laboris? Sed habeat ſane. hoc eſt in bona hora: aut in dei noīe Quintilia. Tulerit ſane filius noſter merito pęnas: dederit ſpiritū ſupplicio nihil de pręteritis loq̄mur. q̄ſi dicat. Eſto ita ſit vt tu vis. Quandoqꝫ ponitur pro valde quoniam q̄ ſanus eſt: validus eſt Sue. Bellū ſane difficile geſſit. Iungit̄ nonnunq̄ꝫ cū. ⁊ affirmatiuaqꝫ eſt. Quinti. Et ſane quis concipiat vel declamantis habitum: vel orantis vocem inceſſum pronūciationem illum deniqꝫ animi ⁊ corporis motum. Itē cum q̄ꝫ. Gel. Sane q̄ꝫ vtile eſt.

Sanies. ſanguis corruptus. qđ q̄dā a tabo ſic diſtingūt vt illud eſt mortuo. hoc đ viuo dicat̄. Virg. Et ſanie taboqꝫ fluētis.

Sanguis. qđ ⁊ ſanguen neu. genere ab antiquis dicebat̄ Lucr. Viſceribus viſcus gigni. ſanguenqꝫ creari. Dicit̄ autez ſanguis q̄ ē intra venas cruor fuſus ſiue ſanies. Ponit̄ īterduz pro genere. Virg. Troiano a ſanguine duci audierat. Quo ad p̄mū ſignificatū fit cōpoſitū. Exanguis. Quo ad ſcđm fit conſanguineus. lꝫ ſanguineus aliud ſignificat.

Sanguen mō ſanguis dr̄: mō arbor cui⁹ cortex ad ſanguinis ſimilitudinē rubet. a quo ſanguineus. a. um. vt virga ſanguinea.

Sanguineus. a. um. modo ad corpus refert̄. ⁊ ſiḡt plenū ſanguine modo ad aīum ⁊ ſignificat crudelē cruentūqꝫ. Apul. Immani ac ſanguinea voce ꝑterruit. Modo ad arborē ⁊ ſignificat qđ eſt ex arbore quę ſanguen appellat̄. Ply. ſi q̄s duas virgas ſanguineas manu tulerit.

Sanguinolentus. idem quod ſanguineus Var. Itaqꝫ propter amorez imperij magiſtratus gradatim ſeditionibus ſanguinolentis vrbem perturbauere.

Sanguinarius. ſęuus ⁊ crudelis. Cice. Itaqꝫ grauez illam ac ſanguinariā vocē audiuimus. ſic ſanguinarius homo dicitur a Seneca qui gaudet humano ſanguine ⁊ crudeli.

Sanguinaria hęrba dicta eſt q꜡ ſuccus eius īfuſus naribus ſupprimit ſanguinē. Col. lib. viij. Eſt ēt grauis pernicies hęrbę ſanguinarię quā ſi paſta eſt ouis: toto vētre diſtēditur ꝯbiturqꝫ ⁊ ſpumā quādā tenuē tetri odoris expuit Gręci eā polygonon appellant.

Sanguinare ē ſanguine manare. Quinti. in decla. Tū repetitis ſanguinauere plāctib⁹ iam ꝯualeſcētes lacerti. Et iterū Mulier q̄ ſanguinātes ad iudicē porrigit lacertos.

Sauguiſuga. pe. ꝓ. vermis q̄ ⁊ irudo dr̄ ⁊ ſanguiſugia.

Sanguiculus ſanguis hędi ſiue ſuis in cibum formatus. Ply. Vtunt̄ ad vtrūqꝫ vitiuz ⁊ coagulo hędi inuino myrteo magnitudine fabę poto ⁊ ſanguine eiuſdem in cibum formato quem ſanguiculum vocāt.

Sanga Cantabrorum fluuius.

Sangaris. fluuius gallogręcie qui per phrygiam defluēs tādez in propontidem defluit.

Sanna ꝑ duplex. nn. irriſio quę vt Hiero. inq̄t ab occipitio diſtorto ore ⁊ labris ꝯctis fit anterioꝝ dentiū oſtatione. Quo vocabulo vſus ē. Iuue. Hi nūc ⁊ dubita qua ſorbeat aera ſanna tullia. Hic ſanniones ⁊ ſannij vt iquit Probus q̄uis ⁊ ſanniones dicātur qui ſic irridēt. De ſanno. as. quod eſt ꝑ faſtidium derideo. Subſanno de quo alibi ſimiliter ſannatores qui eo modo irrident.

Santones. ⁊ ſantoni. pe. cor. ⁊ ſantonici ppl̄i q̄dā Gallię nō lōge a Toloſatiuz finibus q̄ ciuitas eſt ī ꝓuīcia vt Cęſar cō. i. ſcribit. Luc. lib. j. Gaudetqꝫ a moto ſanton⁹ hoſte. Iuue. Tēpora ſantonico velas ad operta cucullo.

Sannaus. lacus de quo Ply. lib. ij. Lacus īquit ſannaus ī aſia circūnaſcēte abſynthio īficitur a Ptolomęo. ſannis appellatur. Apud gręcos per ſimplex. n. ſcribitur.

Sanſę oſſicula oliuarū. Col. lib. xiij. Et cū eſt oliua īſanſam redacta: tūc ſal coctus trituſqꝫ manu permiſcetur cum cęteris aridis cōdimētis.

Sapa a ſapiditate dr̄ ⁊ eſt muſtū vſqꝫ ad tertiā partē: vel vt q̄dā volūt ad dimidiā decoctū. Vide ī dictione Defrutū. Gręcę hepſema ab εψειν qđ ē decoquere. dicit̄. De hoc Mar. ⁊ laletanę nigra legena ſapę.

Sapio. is. ſapiui vel ſapij ſapitū pe. ꝓ. Vel ſapui ſapitū. pe. cor. ꝓprie ꝑtinet ad ſenſuz corporis vt ſit ſapę qđ vulgo dicit̄: ſaporitū eſſe. Iuue. Qui meminit calidę ſapiat qđ vulua popinę. Hinc ſapor. ⁊ ſapidus. Aliq̄n ſapę ſaporē hēre qđ vernaculo ſermone dicim⁹ ſapere de la coſa: vt hoc ſapit hęreſim. Hiero. ad pāma. ſimplices epiſtolę tuę olent ꝓphetas: apl̄os ſapiūt. Trāſfert̄ ⁊ ad aīum ꝓ ſapiētē eſſe. ſeu rectam ſniam vel opinionē hēre. Ter. Si ſapis: neqꝫ p̄ter quas ipſe amor moleſtias hꝫ. addas ⁊ illas q̄s hēt recte feras. Aug. lib. j. ci. dei. Tribulatōis tēpore ꝓbauerūt q̄ꝫ recte ſapuerit. Mar. Nubere vis p̄ſco? nō miror paula ſapiſti. Q̄nqꝫ datiuo iūgit̄ Plau. i Tri. habentu amicū aut familiarē cui pect⁹ ſapiat huius compoſita ſūt Diſipio ⁊ Reſipio. Vide ī dictione Deſipio.

Sapiētia ē rerū diuinarū atqꝫ humanarū ſciētia gręcę ſophia. dicit̄. Et q̄ eā ꝓfitet̄ ſophus hoc ē ſapiēs appellat̄. Qđ nomē īditū fuit illis ſeptē clariſſimis viris. ſ. Thaleti mileſio. Soloni ſalaminio ſeu athenieſi. Chiloni lacedęmonio. Pittaco mithylenęo. Bianti pryeneo. Cleobolo lydio. Periandro corinthio. Sed poſtea pythagoras p̄m⁹ nō ſophuz ſe: ſꝫ philoſophū appellauit hoc ē nō ſapiētē ſed ſapiētię amatorē. Et ſciētiā ipſam nō ſophiā ſed philoſophiā nūcupādam exiſtimauit ꝙ nullus hoīum ſed ſolus deus ſapiēs eſſet.

Sapor qui ſapit. Saporum vero decem ſunt genera vt docet Ply. ſ. dulcis ſuauis. pinguis amarus. auſterus. acer. acutus acerbus acidus ⁊ ſalſus. Ply. exiſtimat omnibus ſenſuz gu

ſtus eſſe. Tria vero ſunt naturę rerum elementa ignem aerem aquā ſine ſapore. ſine ſucco.

Sapidus. a. um. quod gratum ſaporem habet. Cuius ꝯ̄rium eſt inſipidus ſine ſapore. vt Caſeus ſipidus. vinum inſipiduꝫ.

Saperda dici poteſt ſapiēs elegans. Uar. Omnes videmur nobis eſſe belli feſtiui ſaperdę cū ſimus canopi. Et ſaperda genus eſt conchę mali ſaporis. Et nōnūqꝫ pro ſterquilinio ponit. Perſius. Et qd agā rogitas en ſaperdaꝫ aduebo ponto.

Sappho per. p. ante. ph. nomen mulieris vatis. Ferunt nōnulli fuiſſe duas hoc noīe quarū vna. Erexia quę et antiquior lyrica. qua tēpeſtate Alcęus claruit terpſicorus ⁊ pittacus. tēpore Tarqni priſci. Ea plectrū p̄ma inuenit. Scripſit lyricos modulos. epigrammata elegia. Jambos ⁊ monades. Altera Mithylenea lōge Junior cuius pulcherrimū opus ad amicū phaonē extat. Scripſit ⁊ alia multa apud grecos vt meruit to nona iter lyricos poetas ānumeret. antipr aūt Sidoni⁹ i epigrāmatis μνημοσυναμ ελεθιμβος οτεκλυε τας μελιφωνου σαπφους μηδεκατάμ μουσαμ εχοτ σιβροτοι. i. mnemoſynē matrē muſaruꝫ cępit: qn̄ audiuit dulciſſimā i voce ſappho. nūqd dcimā muſā hn̄t mortales

Sapphirus per. p. ante. ph. ⁊ pe. p. lapis pręcioſus coloris aerij. Unde fit Saphirinus. a. um. Hierony. i exo. Sub pedibus: eius quaſi opus lapidis ſaphirini.

Sapphiratus ſapphiris maculatus ⁊ variaganter intextus. Sidonius Ac ſi ſub verſicolorib⁹ figuris vernans herbida cruſta ſapphiratos.

Sarra: nomē vxoris habraę: ⁊ nomē ciuitatis quę poſtea Tyr⁹ dicta ē. A qua Sarranus. ſed id quoqꝫ nomē aſpice quodā accepit: qui illic abūdat. Et Sar illa lingua vocatur. ex cui⁹ ſanguine ſericum in purpurā tingebatur. eſt ⁊ Sarra inſula Epiros a qua Sarrana ēt dicuntur.

Sarran⁹. a. um. qḋ ex Sarra tyro ē. Unde ſarranę veſtes tyrię dictę ſūt: q̄ ⁊ Oſtrinę ⁊ purpureę. Uirgi. Et ſarrāo dormiat oſtro. Juue. Aut pictę ſarrana ferentē ex hūeris aulęa togę.

Sarnus fluui⁹ cāpanie oriēs a Sarano monte iter pōpeianum agrū ⁊ Salernū. Juxta oppidū Sarni in radicibus montis poſituꝫ a quo Saraſtes ppl'i ſunt Cognominati. Uirgilius. Saraſtes ppl'os ⁊ quę rigat ęquora ſarnus.

Sarraca nomē eſt duarum vrbium quarum vna eſt in media alia in fęlici Arabia.

Sarraceni populi poſt nabateos a Sarraca vt ſtephanus inqt quę eſt pars arabię.

Sarracum. vehiculi genus quo ligna ⁊ lapides vehi conſueuerunt. Juue. longa coruſcat ſarraco veniēte abies idē Frigida circūagunt pigri ſarraca bootę.

Sarraballa chaldaica nomē neu. generis. ⁊ numeri pluralis ſūt brachę vt apud. Danie. pphetam. Quidā dicunt eſſe fluxas veſtes ⁊ ſinuoſas quę a germanis renones veſtes pellicęę quibus in caſtris vtuntur.

Sarcas mos latine. dicitur Jocus cum amaritudine. Ut apud Uirg. Referes hęc ⁊ nūcius ibis pelidę genitori: illi mea triſtia facta degenerēqꝫ neptolemū narrare memēto.

Sarcarius fluuius eſt quem in phrygia eſſe aiunt quidā.

Sarcina. pe. cor. pprie vtenſilium eſt: ⁊ eoꝝ quę ad cultum ⁊ ad cęterū vſum ptinet. veluti faſcis quē qs i itinere faciēdo cōportare poſſit. Hinc milites cū caſtra mouere volunt: ſarcinas colligere dr̄. Et qui i aliā domū imigrāt ſarcinas ſuas cōponere ſolent. Res ēt nr̄as domiciſtis capſiſqꝫ compoſitas ēt ſarcinas vocamus. Quintilia. Jacēt relictę ſine herede ſarcinę: per trāſlationē quādoqꝫ ſarcina ponit̄ p inutili onere. Aug. Et hāc corporis ſarcinā aliquādo deponerē huius diminutiuum eſt Sarcinula.

Sarcino. as. ſarcinas ſumo. Interduꝫ Sarcinare capit̄ p ſuere Lucil. Sarcinatorē eſſe ſūmū: ſuere cētonem optime. huius cōpoſitū eſt Cōſarcino qḋ eſt ſarcinas colligo qḋ vernacula lingua dicimus a fardelare o aſamare. Gel. lib. j. Uerſus hi ſunt Cęcilij trunca q̄dā ex Mēnādro dicētis ⁊ conſarcinātis verba tragici tumoris:

Sarcinatrix mulier quę veſtes ſuit.

Sarcio. is. iui. itum. ⁊ ſarxi ſarctū ſigt integruꝫ facio. Unde ſarctores dicti ſunt q̄ veſtes ſarciūt: ⁊ Sarcte tecta opa publica quę locātur: vt integra p̄ſtent̄. Et Sarcte itegre. Jtē Sarcire cōponere Tractū a veſtibus q̄ diſſutę ſarciuntur. i. cōponūtur p trāſlationeꝫ. ponitur pro dānum ſoluere. Pacu. Tu dāni nr̄i cā fuiſti. tu nobis ſarcito vt debes. Hinc cōponitur. reſarcio pro iſtauro ⁊ q̄ſi nouā formā induco.

Sarcta tecta. Uide in dictione Sarcio de quo modo.

Sargacę: ppl'i pomponio auctore iuxta Męotidē quoꝝ oppida Murmetion pāticaphęū. Theodoſia hermiſium.

Sarrio. ris. iui. itum. ſignificat ſarculis fodio purgo qḋ fit cum ſegetes leuiter ſcalpēdo ⁊ raſtris a noxijs hęrbis purgam⁹. Plau. Sēp occāt priuſqꝫ ſarriunt ruſtici. Ply. li. xviij. Qui ſarriet caueat ne frumenti radices ſuffodiat. Hic componit̄ Reſarrio. quod eſt rurſus ſarrio. Jdem. Cum hyeme p̄gelida captę ſegetes eſſent reſeuerunt reſarrientes campos.

Sarculum genus raſtri. hoc eſt crates illa dentata quę ſubtrabitur ſatis a ſarriēdo vel ſerendo vt iquit. Uar. Alij. putāt eſſe legonem ſeu quā vulgus. Uannam vocat. Hora. li. car. Gaudentem patrio findere ſarculo.

Sarculo. as. ſarculo fodio. Col. li. vj. Primo plātę ſarculari debēt: ita vt ſimplex ſtylus altitudinē maxię ſcrobis excedat.

Sartor purgator. Plau. Sator ſartorqꝫ ſcelerū ⁊ meſſor optie

Sartura ipſa purgandi actio. Ply. lib. xviij. Satura nocere ⁊ vinęę ⁊ ſegeti exiſtimatur.

Sarritor. pe. pro. qui ſarrit. Col. lib. ij. Tritici modij q̄ttuor vel quinqꝫ bubulcorū operas occupāt: quattuor occatoris vna. ſarritoris duas. Sarritura purgatura.

Sarcophagus pe. cor. latinę carmen comedens dr̄. Ply. ſarcophagus lapis eſt fiſſili vena corpora defunctoꝝ condita in eo abſumi itra quadrageſimū dieꝫ ꝯſtat exceptis dentibus. Jḋ nomen hꝫ a carne edēda. σαρξ σαρκὸς. enim caro eſt φαγο comedo. Uñ ꝯuenienter pro ſepulchro poni cōſueuit. Aug. lib. xviij. ci. dei. Quia eniꝫ arca in qua mortuus ponitur quod oēs iam ſarcophagum vocant σωρος grecę dicitur a noſtris pro ſepulchro vſurpatur.

Sardanapalus pe. pro. vltimus aſſyrioꝝ rex de quo Juſti. lib. j. Fuit hic oīs gn̄is luxurię dedit⁹ nec erubuit iter ſcortorum greges nere ⁊ muliebri habitu fęminas oīs laſciuia anteire. Quāobrem īdignati aſſyrij tali fęminę parere duce Arbace deſciſcētes bello ſardanapalo itulerūt. Qui vict⁹ iter regiaꝫ ſe recepit ⁊ extructa pyra ſe atqꝫ diuitias i icēdium miſit. hic fuit a Nino trigeſim⁹ rex vt iqt. Diod. lb. iij. bibli Et moriēs ꝯdidit hoc epithaphiū. Ede bibe lude. Et cū te mortalē noueris p̄ntibus exple delicijs aīum poſt mortē nulla voluptas. De hoc Juue. ⁊ venere ⁊ cęnis ⁊ plumis ſardanapali.

Sardanis vir lydi⁹: q̄ Crœſo ſuadere conat⁹ ē pſis bellū iferret.

Sardis tantum pluraliter vrbs lydię magna poſterior troianis rebus. ⁊ Croeſi regia Hor. Quid cencina ſamos: qd crœſi regia: ſardis. Termiat aūt nm̄ ⁊ acc̄m i is. pductā qūo Trallis. ⁊ ſyrtis. Ex ſardis fuere duo diodori oratores quorū iunior Strabonis amic⁹ fuit ⁊ hiſtorias ſcripſit poemata. Jn ſardis eccleſia fuit vna ex ſeptē aſię quarū Joannes mēinit.

Sardinia iſula i Tyrrheno ſeu liguſtico mari. a Sardo herculis filio ſicut. Stra. ⁊ Solin⁹ ſcribūt q̄ e libya veniēs cū multitudie colonoꝝ iſulā occupauit. cū antea Sādaliotis appellaret̄ ab effigie ſolęę quā gręci ſandalion vocant ⁊ Jchnuſa a ſilitudine veſtigij qḋ gręcę dr̄. Jchnos huius latitudo eſt miliū paſſuū. lxxxviij. Lōgitudo. ccxx. qꝫqꝫ alij ſtadia multa adijciāt. Mirū in ea inſula neqꝫ lupū gigni. neqꝫ ſerpentē reperiri hꝫ ciuitates multas ſꝫ oium p̄clariſſima Calaris eſt vbi coralioꝝ piſcatio eſt. Jn q̄ diui Aug. patris mei oſſa tādiu ꝯq̄euere quoad ab helitprando rege papiā trāſlata ſūt. hęc ciuitas Jole a priſcis appellabit̄ a Jole illa quam hercules pditiſſime amauit. inſulā pęni occupauere ſed a romāis expulſi tandeꝫ primo bello punico amiſere. A ſardinia Sardus ſardous ⁊ ſardinenſis adiectiua fiunt.

Sardinenſes qui ſardiniam incolunt vt ibi negocientur.

Sardi. indigenę qui in ſardinia nati ſunt.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sardous.a.um.poſſeſſiuū.Ouid.lib.iiij.faſt.Sardoaqꝫ regna ſiniſtris reſpicit aremis.

Sardoa herba a piaſtre ſilis q̄ naſcit̃ i ſardinia ⁊ ifontiū deflu‑uijs largius ꝓuenit ea ſi q̄s veſcat̃ neruos ↄtrahit ⁊ rictu di ducit ora. vt qui moriūtur veluti ridētium facie itereant.

Sardonyx ſardonychis pe.cor.ſicut onyx onychis a quo cōpo nit̃ tā maſ.q̄ꝫ fe.gn̄is.Cōponit̃.n.ex ſardo.q̄ lapis fuit ⁊ ſar dinia primū cōpertus coloris rubei. ⁊ onyx gēma cui ē can‑dor ſub cādidus vnguis humani ſilitudine q̄ſi vtriuſqꝫ co‑lorē obtineat. Juue.in manibus denſi radiāt teſtudine tota ſardonyches. Perſius.fe.gn̄e dixit.Et natalitia tādē cū ſar donyche albus.Dicit̃. ⁊ Sardonychus ⁊ Sarda. Juue. Ar‑guit ipſoꝝ quos lr̄a linguaqꝫ p̄nceps ſardonychus Ply.Edi uerſo ad hec ſarda vtiliſſima q̄ nomē cum ſardonyche cōi‑cauit ipſa gēma vulgaris ⁊ p̄mū a ſardibꝰ repta. Ptolomeꝰ ſardonychen a ſardonyche indie monte deriuari ſcribit.

Sardonychatus ſardonyche ornatus. Mar. Cuius ⁊ hic lucet ſardonychata manus.

Sardo.as.antiqui pro itelligo vſurpabāt. Neuius.Quod bru‑ti nec ſatis ſardare queūt.

Sarepta vrbs ſydonioꝝ vbi diuinus vates helias eſuriētē vi‑duam miraculo pauiſſe creditur. Hinc Sareptanus.a. um. Sydonius.Vina mihi non ſunt gazetica chia phalerna q̄qꝫ ſareptano palmite miſſa bibas.

Sarmēta. virgule vitiū ſupuacue abſciſſe. Inde Sarmētitius. a.um.qd̄ ē ex materia ſarmētoꝝ.Col.lib.vij.Uerum vulne ra eius ſarmētitio cinere linēda ſunt.

Sarmētus nomē viri ꝓprium qui ſcurrilitate claruit.

Sarmate.ppl'i ſcythie iuxta danubiū i meoticā paludē vergē‑tes q̄ a grecis ſauromate dn̄r ⁊ regio eoꝝ ſarmatia dr̃ Ply. li.iiij.Sauromatas gētes ſcytharū greci vocāt q̄s ſarmatas romani dn̄t.Dicti Sauromate ab oculis lacertaꝝ σαυρος n.lacerta ē ομμα oculus.Utūt plauſtris ꝓ domibꝰ. paſcū turqꝫ lacte eq̄no.Vn̄ q̄dā eos ιππημολγους.h̄ ē equoꝝ mulſores.alij γαλακτοφαγους.i.lactiphagos vocant.A Sarmatia fit Sarmatis.idis.Oui. Terreat haud manes ſar matis vmbra meos.ſunt aūt due ſarmatie ſm̄ Pto. quarū vna ē i Europa q̄ vt li.iij.ſcribit ſeptētriōe oceano terminat̃ ab occaſu pte Germanie a meridie Iazigibꝰ metanaſtis. In ea ē Olibā quā nūc Ruſſiā ⁊ Tartariā eſſe crediderūt. Alte ra ſarmatia ē i Aſia vt idē lib.v.refert q̄ a ſeptētriōe terra i cognita terminatur ab occaſu ſarmatia europe ⁊ Tanai flu uio. In ea ſunt Cauſij montes.

Sariſſa haſta prelonga. Liui.lib.xxvij. Prelongas haſtas ma cedones ſariſtas vocāt Suidas.σαρισσα ει δοσ ακοντι ου ελληνικου δορυ μακρον παρα μακεδοσι.

Saronicꝰ ſinꝰ ē ↄ corinthiacū ſuū hn̄s nomē a ſaron qd̄ quer‑cū ſignificat apud grecos: q2 olim redimitū erat quercubꝰ.

Sarpa: vinea putata. Nam ſarpe antiq̄ ꝓ purgare vſurpabāt.

Sarpedon.penultima producta.rex lycie q̄ troianis aduerſus grecos tulit auxilium.

Sarte populi ſunt europe: ſcythie contermini qui vt Pompo. ait ob ſeua hyemis admodum aſſidue demerſis in humū ſedibus.ſpecus aut ſuffoſa habitant totū brachati corpus niſi qua vident etiam ora veſtiti.

Sartago.patella in qua caro frigitur a σαρξ que caro eſt no men aſſumpſi latine frixorium dicitur . ab ipſo frixationis ſono.quia crepitum confuſum infrictu emittit. Hiero.in li. Mac. Juſſit ignem admoueri ⁊ adhuc ſpirantē torreri in ſartagine. Apud antiquos etiā ad alios vſus adhibebatur.

Sarſina vetus ciuitas in emylia ex qua Plautus poeta comi‑cus ortus eſt.

Saſon.onis.pe.produ. Fluuius de quo Syrius. Adriatici fu‑gite i fauſtas ſaſonis arenas. ⁊ alibi expauit ſonitus treme‑facto littore ſaſon.

Sathanas interpretatur aduerſarius. Quo nomine appellatus eſt diabolus ꝙ chriſti aduerſarius ſit. Quicquid enim anime ad deum tendenti reſiſtit ⁊ aduerſatur: ⁊ quicquid paci con trarium eſt hoc ſathanas eſſe nominatur. Sicut legitur in re‑gnorum libris quia ſuſcitauit deus Salomoni ſathanā ad‑uerſus eum qui erat pacificus.

Satarche populi in Scytia qui vt Solinus refert damnato au ri ⁊ argenti vſu ſe a publica auaricia abdicarunt.

Satis aduerbiū ⁊ ꝑ apocopen. Sat. ſig̃t abūde q̄ꝫtū opꝰ ē. Ci.li. artis veteris. Lōgū ē qd̄ pluribꝰ ſentētijs vltra q̄ꝫ ſatis ē ꝓ‑ducit̃. Aliq̄n pōit̃ loco nois. vt ſatis eloq̄ntie hēo. Sic ēt no mia ꝓ aduerbijs ponūt̃. vt Spōte ſua: mane nouū. Et cū ſa tis ſignificet q̄ꝫtitatē. Satiꝰ tn̄ ↄpatiuū q̄litatē denotat q2 de riuatiuū nō ſp ſeruat ſenſū p̄mitiui. Virg. Nōne fuit ſatius triſtis amarillydis iras atqꝫ ſupba pati faſtidia. ideſt meliꝰ.

Satin pro ſatiſne? Ter. Satin ſana es?

Satis accipio dictū eſt eodē mō. ⁊ ſatiſſactio . Vn̄ ⁊ ſatis acce‑ptio que ē vt Pōpo. inq̄t ſtipulatio q̄ ita obligat ꝓmiſſorē vt ex ꝓmiſſores quoqꝫ ab eo accipiāt̃. ideſt q̄ idē ꝓmittāt.

Satago. is.pe.cor.ex ſat. ⁊ ago cōpoſitū vr̃. Unde ſategi p̄tm ⁊ ſatactum ſupinū facit. Et eſt ſatagere anxium eſſe. ⁊ qd̄ vul go dr̃ ſatis hēo qd̄ agā. Ter. in heau. Nam hic clinia ⁊ ſi is quoqꝫ ſuarū reꝝ ſatagit attn̄ hꝫ vnde ⁊ pudice eductā igna‑ram artis meretrice. Aliq̄n ſig̃t diligentē eſſe. ſeu feſtinare. Plau. in aſi. Nunc ſatagit adducit domū ei vltro. ⁊ ſcribit nūmos. Aliq̄n Inniti: vt in hymno Magne pr̃ Auguſtine preces noſtras ſuſcipe: ⁊ per eas ↄditori nos placare ſatage.

Satagyte. ppl'i in aſia ſcythica: vt lib. iiij. teſtatur herodotus.

Satiſdo. is. ſig̃t fideiubeo ꝓmitto ꝑ vas ſiue fidē meā pignori do ⁊ re ipſa certifico. Ci. Sulpitio p̄mū vt ſi q̄d ſatiſdandū erit āplius eo noīe peti cures vt ſatis detur fide mei. Caius. Satiſdatio eodē mō appellata eſt quo ſatiſſactio. Nā vt ſa tiſſacere dicimur ei cuius deſideriū implemus . ita ſatiſdare dicimur aduerſario noſtro aliquē dare q̄ pro eo quod a no‑bis peritur. ita caueat: vt eū hoc nomine ſecurū faciamus.

Satiſſacio. tn̄ facio: quantū ſatis ſit irato ad vindictam inquit Aſco. Et ↄſtruit̃ cum dtō. Sed cum pro punio ponit̃ actm̄ poſtulat. Ci. ad herē. Non ↄuenit cenſores iſtū ſatiſſacere. ex eo ꝙ ait ſe non potuiſſe ita adeſſe vt iuratus fuerat.

Satis preſto. as. idem eſt quod ſatiſdo.

Satio. as. a ſat deduci vr̃. ⁊ ſaturo ſeu expleo ſig̃t pertinetqꝫ ad oēs ſenſus ⁊ freq̄nter ad aīū. Ci. i Cato. Satiari delectatōe nō poſſū vt mee ſenectutis reqē oblectamtūqꝫ noſcat. Ad corpꝰ vſus eſt. Col. li. ix. Satiatqꝫ ſemodius cibi in diebꝰ ſin gulis vicenos ⁊ centēos turtures. Hic cōponit̃. Exatio. Sa‑tiabilis q̄ ſatiari pōt facile. cuiꝰ ↄtrariū eſt inſatiabilis. Sal. Auaritia inſatiabilis eſt: neqꝫ copia neqꝫ inopia minuitur.

Satietas plerūqꝫ pro faſtidio ſumit̃. Cic. i Cato. Dino vt mihi q̄dē videt̃ ſtudioꝝ oīū ſatietas facit vite ſatietatē. Dicit̃ ⁊ ſatias ꝓ ſatietas. Terē. i eu. Ex meo ꝓpinquo rure hoc ca pio cōmodi: neqꝫ agri: neqꝫ vrbis odiū me vnq̄ꝫ ꝑcipit. Ubi ſatias cepit fieri: cōmuto locū. Sal. hi ſaltibus occupatis ex‑ternoꝝ agros iuaſere frumētiqꝫ ex inopia graui ſatias facta.

Satur. a. um. quod eſt cibo plenū. Ter. in ecy. ſed tu cum ſatura atqꝫ ebria eris puer vt ſit ſatur facito ſumitur interdum pro fecundo ⁊ abundante. Perſius . Nec rus ſaturum laudere. Virgi. lib. ij. Gene. ſaltus ⁊ ſaturi petito longinqua tarenti. Ubi Ser. ſaturi. aut fecundi aut quod eſt iuxta oppidum ſa turū. Tarentū. n. ⁊ ſaturum vicina ſūt calabrie ciuitates.

Saturo. as. pe. cor. ſicut ſatio capit̃ ⁊ ſilr ad oēs ſenſus pertiet. Ci. Iracundiā meā ſatura tuo ſanguine. Nonius. Expleri ⁊ ſaturari hāc hn̄t differentiā. Expleri eſt tm̄mō plenū eē ſatu rari ſupra modū. Cic. lib. vj. de rep. granes. n. dn̄e cogitatio nū libidines īfinita quedā cogunt atqꝫ īperant queqꝫ exple‑ri atqꝫ ſaturari nullo mō poſſunt. Huius cōpoſita ſūt. Exa‑turo qd̄ eſt ꝑfecte ſaturo. Apul. ſed ille libidine exaturatꝰ ia‑cebat in grabatulo. Obſaturo de quo alibi. hinc Saturitas ꝓ ſatietate. Plau. in cap. Proin tu deū hūc ſaturitate trāq̄l‑lū facias tibi. Quādoqꝫ ꝓ fecūditate. Ci. in Cato. Neqꝫ ſolū officio ꝙ hominum generi vniuerſoꝝ cultura agrorum eſt ſalutaris ſed etiam delectatione quam dixi ⁊ ſaturitate co‑piaqꝫ rerum oīum que ad victum hominum ⁊ ad cultum etiam deorum pertinent.

Satulo.as.idem quod ſaturo. Uar. Necꝫ in puluere mitico coquã carnes quibus ſatulem corpora ⁊ famem ventris.

Saturnus.a.poetis fingit̃ de⁹ ꝙ annis ſaturet̃.vel qꝛ ſe ĩ deuorãdis filijs ſaturauit. Ex ſe enĩ natos comediſſe fingit̃.qꝛ cõſumit etas tempoꝝ ſpatia anniſcꝫ preteritis inſaturabiliter explet̃. Ouid. Tẽpus edax rerũ tucꝫ inuidioſa vetuſtas oia deſtruitis vitiatacꝫ dentibus ęui paulatĩ nigra conſumitis oia morte. Unde a gręcis cronos dr qð tẽpus deſignat. Alij philoſophi interpretant̃ ſaturnum cronon velut a ſatietate intellectus eo ꝙ gręce ſacietas cros ĩtellectus v̈o ſiue mens νουσ dicitur. vt ſit nomen cõpoſitum ſaturnus. ex prima parte latina ⁊ poſteriore gręca ipſa ſatietas mentis. Sunt q̃ ſaturnum a ſatu deducant qm̃ peritiam ruris ⁊ ſatoꝝ oium primus edocuiſſe fertur. Quidã a verbo quod gręci dicunt σατηρ quo virilia ſignificatur ꝙ patris pudenda abſcidiſſe atcꝫ in mare proieciſſe dr̃. vnde Uenerem procreatam ferunt quę a ſuma vnde coaluit aphrodites nomẽ accepit. Hic Saturnius.a.um. vt Juno ſaturnia que fuit filia ſaturni. Uerſus quocꝫ quos olim fauni vateſcꝫ canebant ſaturnios antiqui nominabant vt ait Uar.

Saturnia ſubm̃ nomẽ regiõis ⁊ nomẽ oppidi. Uir. Janiculum hic illi fuerat ſaturnia nomẽ. editoria ẽt loca vt Dio. ſcribit ſaturnia dici ↄſueuerũt. poſſedipp⁹ aũt poeta ĩ epigrãmatis ſcribit lyſippum ita feciſſe inter alia q̃ ſcribit habitũ ſaturni. τιω̃ τε δλαω ακρα βεβηκασ αιτροχαω τι δε ταρσους ποδιμ εχεις διφυεις ιωταμυπην εωιος χειρι δε δεξιτερη τιφερεις ξυρομ ⁊ ſubditur η δεκομιτικατοψιμ υπαν τιασαντι δαβεσαι νηδια τα ξοσι θεμ προσ τι φαλακρασε λει.

Saturnalia.orum. feſta ſeptem ſeu quincꝫ dierũ menſe decẽbri ſaturno dicata erãtcꝫ plen. lęticię in quibus romani. ſynthe ſin veſtem ſinuebant. Dies quocꝫ quibus munera vltro citrocꝫ mitti remitticꝫ ſolebant. Saturnalia ſeu ſaturnalicia dicebantur. Sue. in Aug. ſaturnalibus ⁊ ſi qñ alias libuiſſet modo munera diuidebat modo nũmos omnis notę.

Saturnalicius.a.um. quod ad ſaturnalia pertinet. Mar. Saturnalicię ligulam miſiſſe ſelibrę.

Saturea herba fragrantis odoris quę ⁊ Cunila dicit̃ ⁊ Origanuz heracleoticũ a ſaturo dicta ꝙ nullũ fere cõdimentũ ſine ea fiebat ꝑꝑ qð ſaturitatẽ inducere videbat̃. Col. Et ſatura thymi referẽs tymbręcꝫ ſaporẽ. Alij tymbram vocant. Uenerem emortuã ſuſcitat in cibis ſumpta. Unde ex gręco vt quidam voluntnomẽ ſibi vendicauit quaſi ſatyrea vt ſatyri in venerem proni ⁊ ſalaces.

Saturũ vrbs calabrię fuit nõ longe a Tarẽto. Uñ Saturianus.a.um. poſſeſſiuũ. Hor. Me ſaturiano vectari rure caballo. Quidam etiã Satyrum ſcribunt. Unde ⁊ nõnulli. agruz in quo Tarentũ conditum eſt Satyram vocari affirmant.

Satelles miles mercede ↄduct⁹ vt ab ĩpatoris latẽ nõ diſcedat. Et Satelles q̃ ſontib⁹ capiendis ꝑeſt: qui ⁊ apparitor dicit̃.

Satellitium ipſa ſatellitum actio. Aug. li.v.cõ. Procuraui aliã non vticꝫ coniugẽ quo tancꝫ ſuſtentaret̃ ⁊ produceret̃ vel integer vel auctior morbus aię meę ſatellitio perdurãtis cõſuetudinis in regnum vxorium.

Satrapa.pe.cor. dictio perſica. ⁊ apud nos ſignificat prefectuz. Suidas σατραπεια επαρχια σατραπης δε σατραπου ει δος αξιωματος.

Satyri dicti ſunt ꝙ in libidinez ſꝑ proni ſint a virili mẽbro qð veteres gręci σοτηρ appellabãt. Hi ſunt vt Ply. lib.v. ait aialia q̈drupedia in ſubſolanis indoꝝ mõtib⁹ perniciſſima humana effigie recte currẽtia. Ueteres hmõi mõſtra ꝓ ſilueſtribus dijs coluerũt. Uñ Hiero. Uidit homunculũ inq̃t aduncis narib⁹ ⁊ fronte cornibus aſpera cui extrema corporis in capraꝝ pedes deſinebant. Et pręmiſſo ſigno crucis cum quiſnã eſſet interrogaſſet Antonius rñdiſſe fertur. Mortalis ego ſum vnus ex accolis eremi quos vano errore deluſa gentilitas faunos ſatyroſcꝫ ⁊ incubos appellat.

Satyriaſis pulſus teſtium ⁊ velut ſingultus quidã inguinis ſequens inflãmatam quãdam paſſionem ſeminalis receptaculi. cum intẽtione ⁊ tentigine. Quod ſi non ceſſauerit pulſus: ille ſolent ſeminis receptacula intendi vel ſpaſmus naſci. Qui morbus etiam Priapiſmos dicitur.

Satyrion herba folijs lilij rubri aliquãto minoribus: trib⁹ non amplius a terra exeuntibus. caule lęui cubitali nolo radice gemina. hãc arabice chaſtalce vocant. orchis gręcę que vox teſticulum denotat latinę vulpis teſticulus vel leporina.

Satyriacum ſignum ſimulachrum priapi quod in hortis apud antiquos ponebatur. Ply. lib.xix. Eſt ⁊ religio quędã hortoſcꝫ ⁊ fera tantum contra inuidentium effaſinationem dicari videmus. Jn remedio ſatyriaca ſigna.

Satyrum. Uide in dictione Saturum.

Satyria.auis.cornus. L. Florus. Cũ ſingulari certamine Mãlius aureum torquem barbaro inter ſpolia detraxit. Jnde Torquati. Jterum pontino agro cuz in ſimili pugna latius inſidẽte galeę ſatyria alite adiutus. Jnde Coruini. Satyria etiam apud latinos cibarium confuſaneum dicitur veluti cinnus exuarijs rebus compoſitus.

Satyra.pe.cor. quaſi ſatura dici vr̃ ob carminis varietatem: ſeu ꝓpter copiam reꝝ quę ibi tractantur. Eſt enĩ ſatyra carmen maledicũ ⁊ ad carpenda vitia cõpoſitũ quale ſcripſerũt. Lucil. Horati⁹ Juuenalis deſius. Accepit enĩ id carminis hunc titulũ ꝙ ꝑſonis factiſcꝫ ſaciatũ abundatire videat̃. Quidaz a ſatyra lance quę referta multis varijſcꝫ primitijs in ſacrificijs dijs offerebat̃. Alij a lege ſatyra dictã exiſtimãt q̃ vno rogatu multa ſimul cõprobat. De qua lege Sal. in Jug. Deinde quaſi per ſatyrã ſententijs exquiſitis in deditionẽ accipitur. Uar. a quodã farciminis genere qð multis rebus reſſciebatur: dictã ſatyram eſſe ſcribit. Unde in ſecũdo lib. plautinaꝝ quęſtionum habetur ſatyra eſt vua paſſa ⁊ polenta ⁊ nuclei pinei ex muſto conſperſi. Sunt qui a ſatyris deriuẽt. ꝙ in hoc genere carminis res ridiculę pudendęcꝫ ſcribunt̃ quẽadmodum proferri a ſatyris ſolent. Do in Teren. Deinde aliud genas fabule. ideſt ſatyra ſumpſit exordium quę a ſatyris quos illotos ſemper ac petulãtes eſſe legimus vocitata eſt. Poteſt etiã dici ſatyram ideo vocatã. ꝙ in antiqua ſatyra introducebãtur ſatyrorum perſonę. aut ſi quę erant ridiculę ſimiles ſatyris. Duo quippe ſatyrarum genera fuiſſe conſtat. Alterum antiquius quod ſola carminuz varietate conſtabat. Alterum recentius apertam hominũ reprehenſionem continens. Hinc Satyrus. ⁊ Satyricus pro eo qui ſatyram ſcripſit. Satyrice aduerbium ſignificat acriter cum conuincio.

Satus.a.um. a ſero is ſit pro ſemino. Unde etiam a Uirgilio ponitur pro genitus.

Satus.us. ⁊ Satio.onis ipſum ſerendi actũ denotãt. Plautus lib.xvij. Qua propter de talearum ſatu nunc dicendũ. i. plantatione. Quãdocꝫ etiam ſatus ſemen dicitur.

Satyrorum inſulę ſunt tres contra Jndiã extra gangem ſitę ſicuti. Ptolo. lib.vi. ſcribit. Qui habitãt caudas habere dicũtur quales ſatyris pinguntur.

Satum, ager in quo ſemen eſt. vt Hierony. in lib. Judith. Et ſatum eodem auctore genus menſurę iuxta morez prouincię palęſtine vnum ⁊ dimidiũ modium capiens. Jn Geneſi tamen non tãta capit ſummam vbi ſcriptum eſt. Accelera tria ſata ſimile cõmeſce ⁊ fac ſubcinericios panes.

Satiuus.ua.um. qð ſeminatur: vel quod idoneum eſt vt ſeminatur. Gel. Sed hi pleraſcꝫ naues locris ſuebant gręci magna canabo ⁊ ſtuppa ceteriſqꝫ ſatiuis rebus.

Saucius.a.um. nomen quod naſcitur a participio ſauciat⁹ quomodo laſſus a laſſatus. ⁊ lacerus vel lacera a laceratus. Et eſt ſaucius vulneratus. Uirg. Qualis mugitus fugit cũ ſaucius arã taurus.

Saucio.as. vulnero. a quo ſit compoſitum Conſaucio. Ambr. lib.j.off. Uerberamur vocis nr̃e verbere cum loquimur ea quoꝝ ſono ceditur animus nr̃ ⁊ mens conſauciatur.

Sauromate. populi. Uide in dictione Sarmate.

Sauior.aris. Uide in dictione Diſſauior.

Saxum maius aſperius duriuſqꝫ q̃ lapis. licet quãdoqꝫ ſaxũ

pro lapide ponatur. Hinc Saxeus.a.um.quod e ſaxo eſt. Saxoſus.a.um. ſaxorum copiam ſignificat vt ſaxoſa via. Saxulum diminutiuum. Cice.lib.de ora. Jllam in aſperimis ſaxulis tanꝙ nidulum affixam.

Saxum ferratum oppidum in piceni atqꝫ Umbrię finib⁹ ſituꝫ. ita appellatum a ferro ꝓpter fodinas ferrarias quas eo in loco multas fuiſſe earū reliquię oſtēdunt. Sentinum a veteribus dicebatur a Sentino amne iuxta męnia labente quem nunc quoqꝫ incolę. Sentinū vocant. hoc oppidū nobile factum eſt duoꝝ virorum ortu Baldi. ſ. Alexandri quorū primus Cęſarearum legum interpretatione clariſſimus Alter in ſacris litteris eminentiſſimus qui cum in omni doctrinę genere vitę ſanctimonia ſummus haberet noſtre Auguſtinianę religioni magno omnium conſenſu prefectus eſt. nec multo poſt ob res preclare geſtas cardineis inſignib⁹ a pio pontifice maximo decoratus fuit.

Saxatilis ⁊ hoc ſaxatile.pe.cor.quod ſaxa incolit vt piſcis ſaxatilis. Et ſaxatile dicitur vernacula lingua da ſaſſi. Plautus in rubrica. Piſcaꝝ hamatilem ſaxatilēqꝫ aggredimur.

Saxones.illuſtres Alemanię populi ꝗ Angelę reginę auſpicio angliam deuicerunt a qua etiaꝫ nomen ſortita eſt anglia ꝗſi Angela.cum prius Albion diceretur hos Ptolo. non longe a Cimbris in oceani ſeptētrionalis littoribus ⁊ paludibus inuijs conſtituit.

S ante C

Scaber.a.um.quod rubiginoſum eſt. Uir.lib.j. Geor. Exeſa inuenit ſcabra rubigine pila. hinc vngues ⁊ dentes dicuntur ſcabri qui ſordidi ſunt etiam ſi non ſint aſperi tactu.

Scabredo aſperitas ſicut qñ caro contrahitur ⁊ fit rugoſa. Quo vocabulo vſus eſt. Hiero.in diui hilarionis vita.

Scabricia ⁊ ſcabricies rubiginoſitas. Unde Plynius vnguiū: Scabriciam dixit.

Scabo.is.ſcabi ſcabitum ſignificat ſcalpo.confoꝛo.⁊ quaſi vnguibus fodio. Ply.lib.viij. Si vero ſquāme obtorpuere ſpinis viniperi ſe ſcabit.

Scabies a ſcabo.ſiue a corporis aſperitate dicta eſt que vt Celſus ſcribit.eſt durior cutis rubicunda ex ꝗ puſtulę oriuntur quędā humidiores quędā ſicciores. Exit ex quibuſdam ſcabies fitqꝫ ex hi ↄtinuatę exulceratio percutiēs. Hęc etiā pſora a gręcia dicitur A ſcabię fit ſcabioſus.a.um.

Scabro vermis.qui naſcitur de carnibus equoꝝ putridis.

Scabellū diminutiuū ſigt paruū ſcamnū. Nōnunꝙ ponitur pro ſuppedaneo. Aug.ſup ps. Suppedaneū dicitur ſcabelluꝫ:qđ dicunt greci υπωποδιον.dixerunt latini ſcabelluꝫ:⁊ alij dixerunt ſuppedaneū. Uide in dictione Scānum.

Scaei ſunt thraces populi ſcaeę troianę porte. Scęus amnis ⁊ Scęus murus.

Scaenos.latine habitatio vmbra tabernaculum:vel funis.

Scaeno factorius.a.um. vt ars ſcaenofactoria qua fiūt vmbracula:vel tabernacula:vel funes.

Scaenophegia.orū.neu.gñis feſta tabernaculoꝝ qb⁹ iudei faciebāt tabernacula ad ſimilitudinē tabernaculoꝝ in qb⁹ habitauerūt cū ex egypto peregrinarentur i Eremo ab σκηνος ⁊ πηκνυμι latini vero aſpirationem addiderunt.

Scęna cū ae. diph.magis ex antiquoꝝ cōſuetudine ꝙ ex vera orthographia vt inqt. Priſ.qr cū gręca ſit dictio ꝗ apđ illos ſine diph.σκηνη ſcribitur apud nos etiaꝫ abſqꝫ diph.debuit trāſferri.alij inſignū ꝓductiōis ꝑ ae diph.notādū putant:vt Apul.eſt aūt ſcęna inūbratio απο της σκιας ꝗ qdē vt docet Ser.a ruſticis ꝓmū inumbratiōis cā cōpta fuit vbi ꝓus carmina incōdita decātabāt. Quare ⁊ a nōnullis tabernaculū a papilio traduct⁹ fuit. Poſtea tabulata cęperūt cōponē īmodū parietis. Uñ hodie ↄſuetudo ꝑmāſit:vt cōponātur pegmata a ludoꝝ theatraliū editorib⁹. Uñ Scęnophegia tabernaculoꝝ feſta. Sed cū in vrbes deducta fuit ſcęna:redactū eſt nomē ad eā ꝑtē theatri ꝗ ab vno ei⁹ cornu ad aliđ ducebatur. Cōſtat aūt ſcenā theatri frontē binis pluriſue ↄtignationib⁹ cōſtratā in qb⁹ hiſtriones recitabāt. mimiqꝫ mirmillones ⁊ cęteri ludij varios ludos ac geſticulatiōes edebant. Jn ſcena aūt cū hemycicli formā hēret gradus ſediliaqꝫ fuere de qb⁹ ꝓmarij magſ̄tatus honoratioreſqꝫ ſpectarēt:eorūqꝫ ſedilia ꝑs intima orcheſtra eſt dicta. Placidus grāmaticus ſcribit ſcęnā eſſe camerā hincinde cōpoſita ꝗ in vmbrę locū in theatro erat ī quo ludi actitabantur. Jtē ſcęnā dici arborū in ſe cubātiū ꝗſi ↄcameratā denſationem. vt ſubter poſitos tegere poſſit. Jtē ſcęnā vocari cōpoſitionē alicui⁹ rei ꝗ digna ſit agi in theatro exclamatiōib⁹ tragicis. Scęna ſic diffinitur a labeone que ſit ludoꝝ faciendoꝝ cā quolibet loco vbi qs cōſiſtat moueaturqꝫ ſpectaculū ſui ꝓbiturus. poſita ſit in publico priuatoqꝫ vel in vico quo tandē loco paſſim hoīes ſpectaculi cā admittantur. hec autē verſatis erat:aut ductilis. Verſatilis quę ſubito tota machinis qbuſdam vertebatur:⁊ aliā picturę faciē oſtendebat ductilis quę contractis tabulatis hac atqꝫ illac interiorē picturę ſpeciem denudabat.

Scenicus.ca.um.qđ ad ſcenā pertinet vt ſcenici ludi. Aug.lib. iij.cō. Sed qualis tādem miſericordia in rebus fictis ⁊ ſcenicis. Scenicus vero abſoluto vocabulo hiſtrio dicitur Sue. de Nerone. Ac ſpectaculis theatri clam illatus cuidā ſcenico placenti nuncium miſit.

Scenoma.atis ſigt tabernaculum ſeu ſacculum.

Scenite cognominati ſunt qdā arabie populi a tabernaculis. ꝗ in tentorijs habitāt vt inquit Solinus que capraꝝ pilis texta ſunt. apud quos ſi ſus vectus fuerit illico moriter.

Sceua dicitur qui ſiniſtra manu vtitur pro dextra. Quo noīe dict⁹ fuit quidā romanus de quo Sue. in Ceſa. Sceua excuſſo oculo tranſfixus femore ⁊ humero centū ⁊ viginti ictibus ſcuto perforato cuſtodia cōmiſſi caſtelli obtinuit.

Sceuola a ſceua.i.ſiniſtra vt inqt Uar. eo ꝙ que ſiniſtra ſunt bona auſpicia putantur. Et greci ſiniſtram σκαιαν vocant hinc ſcene dicti ſunt hoc noīe dictus ē Mutius nobilis vir romanus ꝗ debilitata dextra ſiniſtra vſus eſt Liui. libro.ij. Mutium demiſſum cui poſtea ſceuole ac clade dextre manus inditum nomen. Scea enim ſiniſtra eſt. ⁊ mutius ſiniſtra eſt vſus exuſta dextra.

Scala.ae.⁊ ſcale.aꝝ vtroqꝫ mō dicitur a ſcandēdo ꝙ his altiora ſcādamus. Nā ꝓprie ſcale ſunt que ex plurib⁹ gradibus cōſtāt Diſtingūt qdā ſic ſcala eſt que ex teretibus lignis aut funibus aliaue materia fil'i huc atqꝫ illuc transferri pōt. Scale. ꝗ latiores hñt gradus ⁊ īmobiles permanent. De hac Plyni. Et iānum ſcalis tectuꝫ epheſie diane ſcanditur. De illa Caius iurecōſul. Uel ſcalā ſciens cōmodauerit ad aſcendēdū. Sed ſępe cōfunduntur. Et ſcalas magna in vſu eē ꝙ ſcalā dicim⁹. Sal. in Jug. Une atqꝫ altere ſcalę cōminute ſunt qui ſuper ſteterāt afflicti ſunt. Nō dixit vna atqꝫ altera. ſcalę qb⁹ per gyrum.aſcēdimus a coclee forma. Coclides ⁊ coclee dicuntur quę vero ex lignis teretibus:ſiue canabinis funib⁹ a capaneo inuēte primū ferūt:vt eſt apud Uege.li.de re militari.

Scalmus.lignum teres cui naute remos loro quodam ligāt ad nauigandum vt firmius nauigent.

Scalpo.is.pſi.ptū.fodio ⁊ vnguib⁹ pruritū aufero. Scalpūt.n. hoīes vnguibus ⁊ galline pedibus. Ply.li.ix. Attrituqꝫ petre ſcalpētes piſces pruritū inuadit. Dio.grāmatic⁹ ſcalpturā dici ꝓbat nō ſculpturā. Salpta inqt gēma dicēdū eſt non ſculpta qm̄ adiecta ꝓpoſitōe.fac īſculpta. Scalptor ⁊ ſcalpit Ply.lib.xxxvij. Expetuntur a ſcalptoribus ferroqꝫ includuntur nullā nō duriciā ex facili cauātes Stulptura ſcalpēdi actio. Jdē oīa aūt genera ſcalpture cōtumaciter reſiſtunt.

Scalprurio.is.iui.itum. Jdem quod ſcalpo.quod propriuꝫ eſt galli gallinacei cum terrā ſcalpit. Plau.in aul. Ubi erat hec defoſſa occepit ſcalprurire vnguibus.

Scalprum.⁊ Scalprus.⁊ diminutiue ſcalpellū ⁊ ſcalpellus.ferrum quo aptatur corium.⁊ cū quo raditur vel celtis. Utūtur tñ eo inſtr̄o diuerſi artifices. Cato de re ruſ. Ficos ⁊ oleas altero modo.qđ genus aut ficum aut oleā eſſe voles.inde librū ſcalpro eximito. Col.li.vij. Scabies ferro ceſa perluatur vrina etiā ſepe ſcalpello vſqꝫ ad imum reſecare ⁊ amputare ſcabiē ſępe ꝓfuit. Et lib.v. Scalprū qđ deinde aduncū eſt

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN